

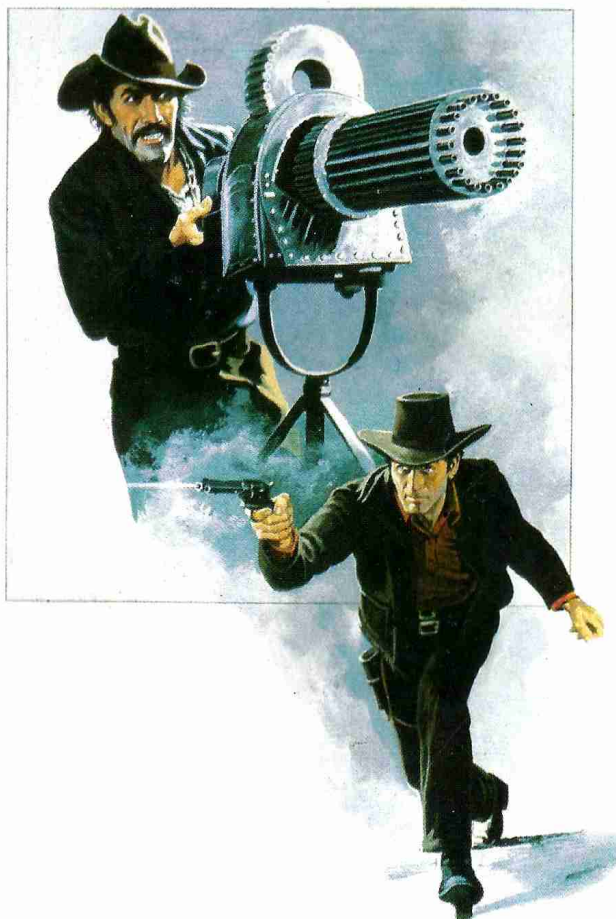
DZEK
SLEJD

BROJ
113

ŠEJN

CENA
1450 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

POSLEDNJA STANICA
KOLORADO SPRINGS

8 600125 013927

SEJN

BROJ 113

DŽEK SLEJD

**POSLEDNJA STANICA
KOLORADO SPRINGS**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 113

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINCIC

Urednik

Zorka CIRIC

Naslov originala

Jack Slade

LAST STATION COLORADO SPRINGS

Recenzija

Zoran VELIKIC

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIC

Lektor

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik

Valerija ŠREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori:

Ida CEKIC

Valerija MILANOVIĆ

Štampa: 1. X 1988.

Tržište: 10. X 1988

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića broj 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Zorka CIRIC. Naslov originala: Jack Slade -- LAST STATION COLORADO SPRINGS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minnena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

U jednom trenutku iznenada su se otvorila vrata i na njima su se pojavila četvorica muškaraca. U sobu je prvi kročio elegantno obučeni džentlmen u tamnom odelu. Gotovo istovremeno prostoriju je ispunio miris pomade, kojom je premazao svoju brižljivo začešljanu kosu. Za razliku od ostale trojice, koji su svoje revolvare držali uperene u leđa devojke, on nije bio naoružan.

Bilo je to prvi put da je Beti vodila ljubav na najobičnijoj stolici. Sedela je u Šejnovom krilu lica oslonjenog o njegovo rame, ispuštajući pri tom prigušene strastvene krike.

Šejn je prvi primetio pridošlice i obratio im se uzgred.

— Sve mi se čini da ste se zabunili! A i da se niste zabunili, mogli ste ipak još koji trenutak da sačekate napolju.

Džentlmen u dvorednom odelu samo ga je ljutito ošinio pogledom nakon čega je grubim glasom odvratio:

— Pivo, nismo se zabunili, a i nemamo nameru da čekamo naročito što se stvar može vrlo brzo rešiti.

Izgovorivši ove reči, čovek je prišao stolu koji se nalazio u sredini sobe, ne obraćajući ni najmanju pažnju na prizor pred sobom za razliku od ostale trojice. Zavukao je ruku u unutrašnji džep svog tamnoplavog odeva, odakle je izvukao podeblji koverat i mirno ga spustio na sto.

— Ovo je za vas, Šejne! Zahvaljujući ovom malom poklonu, bićete u stanju da sebi i dalje priuštite ovakva zadovoljstva. Jedini uslov je da već sledećim vozom napustite grad.

Nakon što je izgovorio ove reči, čovek se jednostavno okrenuo i pošao prema vratima. Isto onako iznenadno kao što su se pojavili neznanci su ponovo tako i nestali.

Čim se donekle povratila od iznenađenja i straha Beti je još uvek zadihana promrmljala tihim glasom:

— Hej, pa ovi mora da su zaista poludeli!

Posegnuvši za kovertom na stolu, Šejn je letimično pogledao njegov sadržaj, no i to mu je bilo dovoljno da zaključi da se unutra nalazila svota od najmanje dvadesetak hiljada dolara.

— Pitam se samo zašto su ti dali taj novac? Zar je zaista moguće da zauzvrat ne traže ništa drugo osim da što pre napustiš grad? Pa što se neko ne pojavi i zatraži to isto i od mene?

I ne sačekavši da joj Šejn bilo šta odgovori Beti je nastavila lagano da se pomera u njegovom krilu. Nežno ga je poljubila u vrat, a onda su njeni pokreti postali sve žustriji i strastveniji. Šejn je rukama uhvatio za stražnjicu u nameri da time

potpomogne njene ritmičke pokrete, ali ona je iznenada ponovo zastala zagledavši mu se duboko u oči.

— Hej, pa zar to nije bio Riči Ginter koji radi za železničku kompaniju? Pa kakve ti imaš veze sa železnicom? Ako se ne varam rekao si mi da trguješ kuhinjskim posudom, zar ne?

— Upravo tako, ali to posude prodajem nikom drugom do raznoraznim železničkim kompanijama — odvratio je Šejn, lupivši je nežno po goloj stražnjici. — A sada bismo mogli da prekinemo te glupe razgovore i konačno da nastavimo tamo gde su nas prekinuli.

Beti je bila osoba kojoj ovakve stvari nije trebalo dva puta govoriti, te ga je odmah strasno poljubila i nastavila ritmički da se podiže i spušta u njegovom krilu.

Tek kada su osetili da sladak umor ispunjava svaki delić njihovih oznojenih tela Šejn je podigao Beti u svoje naručje i odneo je do kreveta. Sklopljenih očiju Beti se zadovoljno osmehivala dok je potpuno iscrpljena bezuspešno nastojala da ponovo dođe do daha. Trebalo je da prođe gotovo čitavih desetak minuta pre nego što je mogla koliko-toliko ravnomerno da diše.

— Ovo je zaista neverovatno — promrmljala je ona sklupčana pored Šejna. — Ne samo što si me naučio nekim sasvim novim stvarima, već sam i prvi put doživela da me pri tome neko posinatra. A ja sam sve do današnjeg dana bila čvrsto uverena da muškarci uopšte nemaju mašte i da ih poznajem u dušu. A onda si došao ti i... Šteta jedino što moraš da odeš, ali to je potpuno razumljivo s obzirom na novac koji si maločas dobio.

— Taj novac ću vratiti tom... kako ono reče da se zove?

— Ginter. Riči Ginter! Koliko znam on je direktor železničke kompanije ili tako nešto slično. I zaista hoćeš da mu vratiš novac? Ali s tim parama bi dosta dugo mogao sasvim lagodno da živiš, ne razmišljajući o tome da li ćeš nešto prodati ili ne.

— Radije ću ja njima prodavati posude nego što ću dozvoliti da me oni kupe — procedio je Šejn ledenim glasom.

— Ti kao da si nešto ljut na njih?

— I jesam! Sve su to najobičniji zlikovci i prevaranti. Nego, reci ti meni, znaš li možda koliko je to već sati?

— Znam samo da mora da je već kasno, pošto sam strahovito gladna. Hoćemo li zajedno na ručak?

Dohvativši svoj srebrni sat sa stola, Šejn počeo da ga navija.

— Vreme u korn pristojni ljudi odlaze na ručak već je uveliko prošlo, draga moja.

— Pa, zar smo ti i ja pristojni ljudi? — odvrtila je Beti osmehnuvši se vragolasto.

— Ubedila si me — reče Šejn. — Ali, pre nego što odemo na ručak moram još nešto da obavim.

Izgovorivši ove reči, Šejn počeo užurbano da se oblači.

— Pa nije valjda da zaista hoćeš da im vratiš novac? — upitala je Beti začuđeno.

Ovo njeno pitanje je ostalo bez odgovora pošto je Šejn u tom trenutku već strpao koverat sa novcem u džep i izašao na polje u hodnik gde su ga dočekala dva prava pravcata diva.

— A gde ti je kofer? — upitao je jedan od njih glasom koji nije slutio na dobro.

— Kofer?

— Nama je rečeno da te otpratimo do voza, a voz samo što nije krenuo — procedio je drugi div od čoveka. — No, sada je ionako kasno za pakovanje tako da ćemo se mi kasnije za to pobrinuti i poslati tvoje stvari na adresu koju nam ostaviš.

Pogled na dvojicu gorila koji su ga stisnuli svojim ogromnim telima Šejnu je bilo jasno da će morati da uloži dosta truda da bi ih se rešio. Svestan da će to uspeti da ostvari jedino ako mu pođe za rukom da ih preduhitri i da prvi krene u napad Šejn je snažno zamahnuo rukama i laktovima ih tresnuo po grudima tako da su obojica na trenutak ostali bez daha. Jedan od njih se čak nemoćno skljkao na pod, ali je zato drugi uspeo brzo da se oporavi i da svojim ogromnim šapama ščepa Šejna i da ga tresne o zid hodnika.

— E a sada ćeš videti šta će te snaći, ti, prokleti kurvin sine! — okretno je gorila, jurnuvši prema Šejnu.

Šejn nije ni uspeo da se podigne sa zemlje, a plećati momak se već našao pored njega. Srećom uspeo je da se instinktivno skloni u stranu tako da je gorilina pesnica prohujala tik pored njegove glave. Istovremeno mu je Šejn zadao udarac ramenom od kog je momak izgubio ravnotežu. Usledila su zatim još dva ne suviše snažna, ali zato izuzetno precizna udarca u sam vrh brade koji su gorilu otpremili u carstvo snova.

Buka se naravno čula u čitavom hotelu tako da nije bilo ni najmanje čudno što je i Beti sva preplašena promolila glavu kroz vrata.

— Hej! — bilo je jedino što je u prvom trenutku uspela da promrmlja, zagledavši se začuđeno u dvojicu momaka na podu.

— Erzo ću se vratiti! — reče Šejn i nežno je gurnuo ponovo u sobu.

Pre nego što je uspeo da zatvori vrata za sobom, Beti je još dodala:

— Pa i njih dvojica rade za železničku kompaniju! Ali šta sve to treba da znači?

Umesto odgovora, Šejn je samo nežno poljubio u obraz nakon čega je konačno zatvorio vrata hotelske sobe i užurbanim korakom krenuo niz stepenice dole u prizemlje. Uz put je pored mnoštva drugih znatiželjnika nabasao i na jednog starijeg džentlmena koji ga je začuđeno upitao, smatrajući očigledno i Šejna običnim hotelskim gostom:

— Jesu li se to njih dvojica poturila?

— Takav utisak sam i ja stekao, mister — odvratio je Šejn mirno, nakon čega je produžio dalje svojim putem.

II

Prva osoba na koju je Šejn naišao u zgradi železničke kompanije bila je neka ljupka devojka smeđe kose. U rukama je držala neka akta dok su joj pozlaćene naočare krasile prćasti nosić.

— Vas do sada ovde još nisam videla, mister. Recite, mogu li nekako da vam pomognem?

— Svakako, madam! — odvratio je Šejn učtivo, skinuvši šešir sa glave. — No pre nego što vas zamolim za pomoć, hteo bih da izrazim svoje divljenje što ovako sumorna ustanova zapošljava ovako ljupke i prijatne osobe.

— Svi smo mi ovde takvi — odvratila je devojkica bezuspešno pokušavajući da prikrije rumenilo koje je iznenada obliklo.

— A sada biste mogli da mi otkrijete ko je ovde glavni gazda.

Devojkica ga je na trenutak pomalo podozrivo pogledala, no onda je ipak odgovorila:

— Gazda, kako ga vi nazivate, je naš direktor mister Majls. Ali ljudi koji zapošljavaju nove radnike se nalaze...

— Ja sam iz osiguravajućeg društva, madam — prekinuo je Šejn. — Da li biste bili toliko ljubazni da mi pokažete gde se nalazi mister Majlsova kancelarija? I još nešto, da sam znao da ću ovde sresti nekog poput vas, sigurno bih poneo buket cveća. Stedeći put neću, naravno, načiniti takav propust.

— Ovuda, mister! — odvratila je devojkica dok joj se oko usana titrao dražestan osmeh.

Nakon izvesnog vremena u kom je Šejn ćutke koračao za devojkicom, diveći se njenoj kao izvajanoj stražnjici, stigli su do vrata koja je krasila brižljivo ispolirana mesingana pločica sa ugraviranim imenom direktora Majlsa.

Devojkica je pokucala, nakon čega je prošlo dosta vremena pre nego što se začulo nečije promuklo: — Napred!

Tek tada je devojkica otvorila vrata promolila glavu i svojim ljupkim glasom procvrkutala:

— Mister Majls, ovde je jedan džentlmen iz osiguravajućeg društva.

Odmah zatim devojkica je koraknula u stranu u nameri da propusti Šejna.

— Ko je Riči Ginter? — promrmljao je Šejn u prolazu.

— Njegov pomoćnik! — odvratila je devojkica jedva čujnim glasom, pokazujući glavom u pravcu kancelarije.

Kada je Šejn ušao unutra devojkica mu je uputila jedan dražestan osmeh pre nego što je za njim zatvorila vrata kancelarije.

Majls je bio već pomalo ostareo čovek, visok i još uvek snažan. Odavao je utisak osobe koja je počela kao najobičniji železnički radnik pre nego što je dogurao do položaja direktora jedne od značajnijih kompanija na čitavoj teritoriji Sjedinjenih Država. Sudeći po njegovom izgledu i ponašanju, Majls nije bio jedan od onih koji su tu svoju prošlost krili, već je naprotiv, bio ponosan što je sa dna lestvice uspeo da se popne na sam vrh, i to je svima i stavljao otvoreno do znanja.

Prostorija obložena drvetom od mahagonija, ogromni radni sto, skupoceni debeli tepih na podu, kao i sivo elegantno dvoredno odećo koje je imao na sebi u neku ruku su odudarali od slike koju je Šejn stvorio sebi o ovom čoveku. U tu sliku se

svakako uklop'o i snažan stisak ruke koji je Šejn osetio dok su se rukovali.

— Za koje osiguranje radite, mladću? To mora da mi je maločas promaklo.

— Moje ime je Šejn, mister Majls!

Vec u sledećem trenutku sa Majlsovog lica je iščezla sva ljubaznost koja ga je do tada krasila, a umesto nje se u njegovim očima pojavio odbojan i preteći izraz.

Ne obazirući se ni najmanje na promenu u njegovom raspoloženju, Šejn se mašio za džep odakle je izvukao koverat prepun zelenih novčanica i mirno ga spustio na sto pred Majlsa.

— Ovih dvadeset hiljada dolara možete ponovo da brišete kao izdatak — procedio je Šejn mirnim glasom. — Ali zato možete sa vašeg platnog spiska da bršete imena Riči Gintera i njegovih revolveraša, ukoliko se bilo ko od njih još jednom pojavi u mojoj hotelskoj sobi.

Nakon što je ponovo stavio šešir na glavu, Šejn je još kratko dodao:

— To bi bilo sve što bih imao da vam kažem. Moje poštovanje, mister Majlse!

— Mister Šejne! — uzviknuo je ovaj u trenutku kada se Šejn već našao kod vrata. — Vi ste, dakle, čovek sa kojim se ne može razgovarati. Šteta, zaista šteta.

Ne obazirući se na Majlsove reči, Šejn je u znak pozdrava dodirnuo obod svog šešira i užurbanim korakom napustio prostoriju.

Obmana osiguravajućeg društva je bio zločin kojim se ovaj čovek bavio! Osiguravajuća društva su naime već duži niz godina počela uz odgovarajuće premije naravno da preuzimaju rizik od prepada i nesrećnih slučajeva koji su do tada nosile same kompanije. Bio je to izuzetno unosan posao, pošto su železničke kompanije već odavno bile prebrodile nedaće koje su ih iz počeka pratile, a i putovanja železnicom su postala daleko sigurnija i skopčana sa kud i kamo manje rizika. Zbog svih tih razloga su osiguravajuća društva u poslednje vreme počela da osiguravaju čak i Transporte novca i drugih dragocenosti. Ma šta i da se dešavalo, osiguravajuća društva su i nadalje nalazila svoju računicu osim kada je u pitanju bila upravo Majlsova železnička kompanija. Kod njih je gotovo svakodnevno dolazila do sudara vozova, tako da su osiguravajuća društva bila prisiljena da isplaćuju ogromne odštete. I sve bi se verovatno završilo na tome da se jednom od službenika nije učinilo čudnim što su se sudarali upravo lokomotive i vagoni, kojima je već uveliko bilo mesto na otpadu, a ne na prugama.

Osiguravajuća društva su angažovala jedno za drugim ukupno četiri detektiva, koji su dobili zadatak da nekako rasvetle događaje vezane za Majlsovu kompaniju. Istim redosledom kako su i bili angažovani, detektivi su u izuzetno kratkom vremenu svi osim jednog nestajali bez traga i glasa. Taj jedan je pronađen sa prerezanim grkljanom dok se sudbina ostalih mogla samo naslućivati.

Nestanak detektiva bio je za osiguravajuća društva samo razlog više da o svemu obaveste vladu u Vašingtonu, koja je ceo predmet prosledila Sedmoj brigadi. Nadležni oficiri u njoj su iz Južnog Teksasa pozvali Šejna koji se najpre upoznao sa svim podacima kojima su raspolagala osiguravajuća društva. Tako je između ostalog saznao da je uzročnik svih nesreća bio takozvani ljudski faktor. Čudno je bilo to što ni u jednom slučaju krivac nije dobio otkaz, već su svi odreda nestajali bez traga i glasa isto kao i detektivi. Zvanična saopštenja kompanije govorila su da su krivci pobjegli u nepoznatom pravcu, strahujući da bi zbog svojih propusta mogli da budu izvedeni i pred sud.

Šejnu je oduzelo strahovito puno vremena pre nego što mu je pošlo za rukom da uđe u trag dvojici skretničara koji su bili odgovorni za jednu od mnogobrojnih nesreća. Jedan od njih je posedovao ranč u Montani dok je drugi bio vlasnik odlično posećenog saluna u blizini Mineapolisa.

Nijedan od njih dvojice nije bio u stanju da Šejnu pruži valjano objašnjenje za činjenicu da su tako iznenada došli do novca koji im je omogućavao ovako lagodan život. Na kraju se ispostavilo da je Šejnu trebalo daleko manje vremena da ih privoli da sve priznaju nego što mu je bilo potrebno da ih pronade.

Naslućujući šta bi moglo da im se desi, Šejn je osiguravajućim društvima i železničkoj kompaniji predočio samo priznanje vlasnika saluna. Nakon toga nisu prošla ni puna tri dana, a u Montani su se pojavili revolveraši čiji se zadatak očito sastojao u tome da spreče rančera da i on potpiše priznanje za slučaj da i njemu uđu u trag. Srećom po njega brigu o njegovom životu je preuzeo jedan drugi pripadnik Sedme brigade tako da je na ranču došlo do krvavog obračuna, koji je revolveraše stajao glave. Jedan od njih je kratko pre nego što je izdahnuo priznao da ga je unajmio neki mister Majls.

Za sudbinu ostalih sa liste od sedam imena, koji su bili krivci za nesreće u poslednje vreme, nije se ništa saznalo. Šejn je naslućivao da su ti jadnici sigurno daleko lošije prošli od ove dvojice koje je on uspeo da pronade.

Izveštaj agenta koji je bio zadužen za rančerovu sigurnost Šejn je takode prosledio Majlsu i osiguravajućim društvima.

I pored toga što ni u jednom od ovih izveštaja nije pominjano Šejново ime, Majls je zahvaljujući svojoj sklonosti da podmićuje ljude, lako saznao ko je to počeo da odmotava klupko za koje je verovao da više nikoga ne zanima.

Osiguravajuća društva nisu bila spremna da jedino na osnovu izveštaja koje je potpisao samo Šejn podignu optužnicu protiv Majlsove kompanije. Zahtevali su da im se dovedu ta dvojica svedoka, kao i da se prikupe još neki dodatni dokazi.

Što se ticalo svedoka, oni su u pratnji pripadnika Sedme brigade već bili na putu, dok je Šejn došao ovamo u Denver sa namerom da pronade leš jednog skretničara koji je bio odgovoran za nesreću koja se pre kratkog vremena dogodila. Sve je to naravno činio sa nadom da Majlsove ubice nisu već obavili posao za koji su bili plaćeni.

Skretničar se zvao Džo Fild i bio je odgovoran za nesreću u kojoj je putnički voz naleteo na teretni koji je stajao na otvorenoj pruzi. Lokomotiva, koja je vukla putnički voz, bila je jedna od najstarijih koje su se uopšte još kretale prugama, a pričinjena šteta je naravno bila astronomska.

Informacije koje je Šejn prikupio govorile su da je Fild imao rođaka koji je bio kovač po zanimanju i koji je imao vlastitu radionicu u Bar Lejku, malom mestašcetu u brdima u neposrednoj blizini Denvera.

Našavši se ponovo na ulici, Šejn je primetio da ga Majlsovi ljudi prate. te je stoga odlučio da se najpre vrati u hotel gde ga je Beti sigurno željno očekivala.

III

Van sebe od besa Majls je kao pomahnitao lupio pesnicom o sto da bi odmah nakon toga posegao za kovertom sa novcem i bacio je Riči Ginteru u lice.

— Koji li su to nesposobnjakovići trebali da otpreme Šejna do stanice? — prosiktao je Majls.

— Erl i Pab — odvratio je Ginter, podižući razasute novčanice sa poda.

— Erl i Pab, dakle! — dreknuo je Majls. — Pa, zar je zaista moguće da si njih poslao, Riči? Zar ti nije bilo jasno da su za čoveka kakav je Šejn potrebni ljudi sasvim drugog kova?

— Zar je zaista moguće da ti je poslao novac natrag? — upitao je Riči Ginter sav pokunjen.

— Poslao?! Ma, ta protuva je bila ovde kod mene! — odgovorio je Majls razdražljivo. — Stajao je ovde gotovo na istom mestu gde i ti sada stojiš.

— Pa, taj mora ili da je lud ili da je ludo hrabar — bilo je sve što je Ginter uspeo da izusti.

— Lud sigurno nije, a isto tako je sigurno da je čovek koji se ne može kupiti... Reci, taj prokleti pasji sin mora da nestane. i to što pre tim bolje.

— Da, ali ako ga već sada upucamo kako ćemo se onda domoći one dvojice koji su spremni da svedoče? Pa, on njih ovde i očekuje, a mislim da se slažeš sa mnom da ta dvojica neće tek tako stići ovamo vozom i dozvoliti da nam već na prvom koraku padnu šaka.

— Ha, i to su mi neki svedoci! Siguran sam da će ti podli izdajnici sve poreći čim ih na sudu suoče sa mnom. Mogu ti reći da se njih ni najmanje ne plašim, već jedino tog prokletog Šejna. Dakle, kao što rekoh, uklonite ga, i to što pre. Samo ne nased ulice i po belom danu. Jesmo li se razumeli?

— Pa mogli bismo da ga još jednom posetimo u hotelu!

— To nikako! — odvratio je Majls čije se lice ponovo zarumenilo od besa. — Pa, tada bi svako u ovom gradu znao ko je odgovoran za njegovu smrt. Ne, moraćete da budete mnogo lukaviji.

— Da, ali šta onda da uradimo?

— Pobogu. Riči, pa zašto imam tebe? Ukoliko jedna ovakva sitnica predstavlja za tebe problem tada ni u snu nećeš moći ovde da me naslediš.

Nakon kraćeg vremena u kom su se obojica prepustili svojim razmišljanjima Majls je dodao:

— Ako sam dobro obavešten onda je s njim u hotelu još i neka žena, zar ne?

— Da! I ona je izgleda jedino što ga u ovom trenutku zanima.

— Eto, vidiš! Ako ga napadnete u hotelu tada biste morali i nju da ubijete. Al, čekaj! Možda je to i dobro što je ona s njim. Reci mi ko je ta žena?

Riči Ginter podrugljivo odmahnu rukom.

— Radi se o jednoj u gradu svima dobro poznatoj kurvi koju mora da plaća da bi mu pravila društvo. Zbog toga i sumnjam da bi imalo bilo kakve svrhe da je šćepamo i da mu priprelimo da ćemo je ubiti ako ne uradi ono što od njega tražimo.

Na Majlsovom licu se iznenada pojavio značajan smešak.

— U redu, ostavimo se sada te kurve. Nego, reci ti meni kako je tvoja sestra? Sigurno ne sedi po ceo dan u kući vrteći palčevima dok čeka da postaneš direktor kompanije?

— Ali ne misliš valjda da Karlu... — upitao je Riči Ginter preplašeno.

— Pa samo ćemo pripremiti da ćemo joj prerezati onaj njen prelepi vrat — odvratio je Majls nacerivši se. — A kada ga ona jednom bude obmotala oko malog prsta tada će se taj prokleti pasji sin već zamisi ti. Pa, Karla je žena koja bi mogla da ima na stotine udvarača samo kada ti ne bi tako ljubomorno bdeo nad njom.

— Da, ali kako to da uradimo kada je ta drolja neprekidno pored njega.

Na Majlsovog grubog lica ponovo nestade osmeh.

— Pa, to je barem jednostavno, Riči. Potkupi je i gotovo! Tutni joj novčanicu od sto dolara u steznik, poturi joj nož pod grlo, neka ti obeća da Šejna, više nikada neće videti.

— Hm!

— A nakon toga mu pošalji Karlu u hotel! — Čim je izgovorio ove reči Majls je dohvatio koverat sa novcem, koji je Ginter u međuvremenu podigao sa poda i vratio ga na sto i dodao: — Drži ovo! Ukoliko uz Karlinu pomoć uspemo da se oslobodimo Šejna tada je novac tvoj!

— Ali mi ovde govorimo o mojoj sestri... — pokušao je Ginter da se protivi.

— Riči, pa valjda si i ti svestan da se nalazimo u grdnim nevoljama — prekinuo ga je Majls. — I pri tome ne mislim samo na sebe, već i na tebe. Ukoliko bi se za sta desilo da zbog Šejna izgubim mesto na kom se sada nalazim, tada ni ti ne bi imao ni malo izgleda da se jednog dana nađeš za ovim radnim stolom. A sada lepo podi do tvoje sestre i upitaj je da li eventualno spremna da jednom i ona nešto za tebe učini. A ako

nećeš, onda mi vrati taj koverat, a ja ću već naći neku drugu osobu koja će to učiniti za mene.

— Porazgovaraću sa Karlom! — bilo je sve što je Riči Ginter odgovorio.

— Ja vrlo dobro znam šta ti sve sa raznoraznim devojkama radiš, Riči! — reče Majls grubo. — Ali zato ne želiš da neko nešto slično radi i sa tvojom sestrom.

— I mene dakle prate, zar ne? — promrmljao je Riči Ginter nekako pokunjeno.

— Ne samo tebe, Riči, već i tvoju sestru. I mogu ti reći da ni izbliza nije tako naivna kakvom je ti smatraš.

— Ali...

— Da, tačno je da sam naredio da i tebe prate, Riči. To sam učinio zato što sam smatrao da to jednostavno dugujem našim akcionarima. I oni isto kao i ja žele da znaju ko jednog dana treba da me nasledi. A taj dan se sve više približava, Riči. A sada zaboravi na svoj ponos, uradi ono što od tebe tražim! I ja sam morao da činim stvari koje mi se ni najmanje nisu dopadale dok nisam postao ovo što jesam, pa zašto onda da tebi bude bolje nego meni. Ali sam zato kada sam se našao na vrhu svima vratio milo za drago. No, odmah te upozoravam da to isto ne pokušas i sa mnom, pošto ćeš se u tom slučaju loše provesti!

— Pa, znate i sami da tako nešto ne bi nikada učinio, ser! — izustio je Ginter isprekidanim glasom.

— Znam, i zato oprostí što ti sve ovo govorim, Riči. A sada pošto nam je dogorelo do noktiju idi i porazgovaraj sa Karlom. Ona je verovatno jedina koja može obojicu da spase. Ja sam, na žalost, već ostareo i osećam se strahovito umornim, inače bi čitavu stvar već odavno sam obavio.

— Pa, vi ste daleko od toga da budete stari, ser! — rekao je Riči Ginter kroz smešak.

— I te kako sam star! A to se najbolje vidi po tome što moram da te zamolim za stvari koje bi ranije lično obavio. Znaš i sam da nemam sina od koga bih mogao da tražim da uradi ono za šta više nisam u stanju da sam učinim. Moj sin si, u stvari, ti, Riči! Pa zar to do sada nisi i sam primetio?

— Mislim da znate da u potpunosti možete na mene da se oslonite, ser. Potkupiću tu prokletu drolju, a onda ću poslati Karlu do tog pasijeg sina.

Tiho se iscerivši, Majls je pokazao na koverat koji je Ginter i dalje držao u rukama.

— Oslanjam se na tebe i ovih dvadeset hiljada dolara! To je lepa svota čak i za osobu kakva je Karla, zar ne?

Vrativši kovertu na sto, Ginter je odvratio:

— Karla je i suviše ponosna da bi primila ovaj novac. Budite uvereni da će nam pomoći i bez toga da joj mi za uslugu platimo, ser!

— Upravo takvu reakciju sam od tebe i očekivao! — rekao je Majls zadovoljno. — Jeste da si mlad, ali si zato istog kova

kao i ja. Zato sam i ponosan na samog sebe što sam od svih upravo tebe zabrao za svog nasljednika.

— Ja sam vam na tom poverenju više nego zahvalan, ser!
— odvratio je Riči Ginter da bi odmah zatim napustio Majlsovu kancelariju.

Kada je ostao sam, Majls počeo nervozno da šeta tamo-amo po kancelariji. Nadzorni odbor i akcionari su ga jednostavno doveli do ludila. Možda mu je najviše od svega smetala činjenica što nijedan od njih ne samo što nije počeo na železnici već se osim za dobit koju je ona donosila ni za šta drugo nisu zanimali.

Transport dobara koji je predstavljao jedan od najunosnijih poslova donosio je iz dana u dan sve manju zaradu od trenutka kada je završena još jedna pruga koja je dolazeći sa istoka prolazila i pored Denvera. A on je govorio gospodi iz nadzornog odbora i ostalim akcionarima da bi umesto što novac neprekidno trpaju u vlastite džepove, mogli da ga ulože i u pametnije stvar. Tako je, na primer, već duži niz godina on bio taj koji je zagovarao ideju da kompanija započne sa izgradnjom još jedne pruge i da time preduhitri sve ostale koji su u poslu sa železnicom nanjušili basnoslovan profit.

Ali pošto ta uvažena gospoda nisu htela da ga slušaju, kompanija se našla u nezavidnoj situaciji i sigurno bi već odavno poslovala sa ogromnim gubicima da nije bilo isplata osiguravajućih društava.

Majls je bio čovek koji je iznad svega voleo železnicu, a pored toga su pruga i ova kompanija u suštini bili njegovo delo. Preko hiljadu milja pruge od kojih ne da je poznavao svaku pojedinačnu milju, već svaki pojedinačni metar. A samo jedan jedini negativni bilans na kraju godine bio bi dovoljan da uništi to njegovo životno delo. Za Majlsa nije bilo nikakve sumnje da se gospoda koja je znala jedino da sedi u mekim kožnim foteljama ne bi ni najmanje ustručavala da ga najure poput najobičnijeg mašinstvo koji zakašnjava na posao.

A šta je pod takvim okolnostima drugo mogao i da uradi nego da na ovakav način uravnoteži poslovni saldo kompanije?

Sve je teklo kao po loju sve dok se nije pojavio Šejn. I upravo taj pasiji sin se nije dao podmititi!

Sada je jedino još mogao da se osloni na Ričija i plan koji su skovali.

Samo teškom mukom Majls je uspeo da odagna sve ove turobne misli i da se nekako koncentriše na svoj posao. Pred njim na stolu nalazio se dopis Državne banke koja je namerala da Majlsovom kompanijom transportuje pošiljku od čitavih tri miliona dolara. Za takvu vrstu transporta kompanija je posedovala odgovarajući vagon, a i dovoljan broj dobro obučених ljudi.

Tri miliona dolara! Sa tolikim novcem ne samo što je mogao da pokrije sve gubitke koji su se nagomilali tokom poslednjih godina, već i da ostvari popriličnu dobit. No, čitava stvar je bila više nego škakljiva. U prvom redu zahvaljujući Šejnu,

koji je podigao svu ovu prašinu oko sve učestalijih nesreća na prugama Majlsove kompanije.

Majls je sada bio u situaciji da i pored već odavno donete odluke još jednom dobro razmisli da li se toliki rizik uopšte isplati ili bi time samo definitivno upropastio sve ono što je godinama brižljivo gradio.

IV

— Hej, šta li je sada opet? — upitala je Beti pospano kada se Šejn usred noći probudio i počeo da se oblači.

— Vreme je da pođem pošto posao ne može da čeka — odvratio je Šejn tihim glasom. — Ti samo nastavi da spavaš.

— Pa zar zaista moraš da kreneš usred noći da nekome prodaš nešto od tvog posuđa? Kakav li ti je to samo posao, ha?

Ne obazirajući se ni najmanje na njene reči, Šejn je nastavio da se pakuje. Samo koji trenutak kasnije Beti je ponovo utočila u dubok san.

Prebacivši bisage preko ramena i sa „parker ganom” u ruci, Šejn je ugasio petrolejsku lampu i napustio sobu. Sišavši dole u ulazni hod, napustio je hotel kroz sporedni izlaz. Nečujno je izašao napolje u noć gde je na trenutak zastao, oprezno osluškujući da li nekoga možda ima u blizini.

Cinjenica da ništa sumnjivo nije primetio nije mogla da ga zavara, pošto je bio siguran da se tu negde nalazio bar jedan od Majlsovih ljudi, koji su bili zaduženi da ga danonoćno prate. Polako je duž hotelskog zdanja krenuo prema ulici gde mu nije trebalo mnogo da primeti Majisovog čoveka. Sedeo je na drugoj strani ulice na verandi obližnjeg saluna i sa uživanjem uvlačio dim cigarete u pluća.

Šejn je sačekao da cigareta dogori do kraja, a onda je pod okriljem tame krenuo prema njemu. Majlsov plaćenik ga je primetio tek kada se Šejn našao na samo nekoliko koraka od njega. Nepoznati je još pokušao da utekne, no Šejn mu je munjevito zario kundak ogromne dvocevke u stomak usled čega je ovaj uz prigušen bolan krik pao na kolena. Šejn je sačekao koji trenutak da se revolveraš pridigne, a onda ga je takvom žestinom tresnuo u sam vrh brade da je ovaj gotovo u istom trenu izgubio svest.

Ščepavši ga za okovratnik, Šejn ga je sa verande povukao dublje u tamu nakon čega se uputio prema hotelskoj štali gde je mirno osedlao svog mrkova. Samo trenutak kasnije Šejn je u laganom kasu napustio grad a da nije uz put na bilo koga naišao. Put ga je vodio na istok pravo prema zabitom mestašcetu Bar Lejku.

Sunce je već uveliko bilo odskočilo na nebu kada je Šejn napokon stigao do svog odredišta. Kovačnica se nalazila u neposrednoj blizini crkve i u njoj se već uveliko mirljivo radilo.

U trenutku kada je Šejn na mrkovu ujahao u dvorište na vratima kuće se pojavio visok, proćelav čovek srednjih godina.

— Imate li problema sa konjem, mister? — upitao je čovek prilično neljubazno kada je Šejn dojahao.

— Jeste li vi mister Far?

Zagledavši se podozrivo u Šejna, čovek je odvratio: — Taj sam! A ko ste vi, mister?

— Zovem se Šejn.

— Prv. put čujem to ime. Treba li možda da vas poznajem? Prišavši mu na samo nekoliko koraka, Šejn je procedio:

— Hteo bih da razgovaram sa vama, mister Far.

— Pa to već uveliko činite, zar ne?

— Vi ste oženjeni sa Džo Fildovom sestrom...

— Gubite se odavde, mister! — prekide ga kovač.

— Džo Fild se nalazi u smrtnoj opasnosti — reče Šejn, ne obazirući se na preteći prizvuk u Farovom glasu. — Zar nećete da mu pomognete? Pa ako ništa drugo on je brat vaše žene.

— Uopšte ne znam šta se to vas uopšte tiče, mister! Bilo kako bilo, mislim da je krajnje vreme da se odavde izgubite!

— Ipak biste mogli da porazgovarate sa vašom ženom! — ostao je Šejn uporan. — Moram što pre da stignem do Džoa pošto mu se radi o glavi. I znajte da nemamo vremena za gubljenje, ako već i nije suviše kasno... Hajde pustite da porazgovaram sa vašom ženom. Ja ću je uveriti da mora da mi kaže gde mogu da pronađem Džoa.

Pre nego što je Šejn uspeo da se uputi prema ulazu u kuću Far je odnekud izvukao ogromni kovački čekić koji je preteći podigao uvis.

— Kao što rekoh gledajte da se što pre izgubite odavde, mister, ili ću vam razmrskati glavu! — uzviknuo je on ljutito.

I ne sačekavši Šejnov odgovor, Far je jurnuo na njega, no Šejn je bio dovoljno priseban da na vreme podigne sačmaricu.

— Budite pametni i ne činite bilo kakve nepromišljene poteze, mister Far, jer ću vas u protivnom sa ovom pucaljkom tako srediti da vas ni rođena majka neće prepoznati.

Kovač je pomalo uplašeno ustuknuo. No, to je trajalo samo koji delić sekunde, a onda je prešao u napad. U trenutku kada je snažni malj poleteo napred, Šejn je obema rukama šćepao dvocevku: podmetnuo je tako da je drška malja udarila o čeličnu puščanu cev. Udarac je bio do te mere snažan da se drška prelomila na dva dela. Ostavši bez oružja, kovač se i dalje nije predavao, već se goloruk bacio na Šejra.

Njegovi radnici su već odavno bili prestali sa radom i sada su pomalo u nedoumici šta da učine, počeli da se približavaju. U nedoumici su bili uglavnom zato pošto je nepoznati pred njima bio naoružan i verovatno se ne bi libio da to svoje oružje i upotrebi ukoliko bi ga i oni napali.

Šejn je krajičkom oka primetio da je jedan od njih u rukama držac gotovo istovetan malj kakvim ga je Far maločas napao i da je nameravao da ga zavitla prema njemu čim se za to ukaže prva prilika.

Proćelavi kovač je za to vreme nastojao da svojim snažnim rukama obgrli Šejna i da ga obori na zemlju, no Šejn je čitav

problem rešio na taj način što ga je dvocevkom tresnuo po grudima nakon čega se Far nemoćno skljojao u prašinu.

Trojica njegovih radnika su mu odmah pritrčala, pomažući mu da se ponovo podigne na noge.

— Zovite šerifa! — prostenjao je Far isprekidanim glasom.

U tom trenutku su se otvorila vrata kuće i/na njima se pojavila proseda žena. — Pobogu, Berte! — uzviknula je ona, ugledavši Fara, koji se sa bolnom grimasom na licu u međuvremenu ponovo bio pridigao.

— Ne pokušavajte još jednom da me napadnete! — procedio je Šejn odlučnim glasom da bi se odmah zatim okrenuo ženi koja je naprosto skamenjena i dalje stajala na pragu kuće. — Radi se o vašem bratu, madam! On se nalazi u velikoj opasnosti i zato mi recite gde mogu da ga nađem!

— Da mu nisi rekla ni reč, Elvira! — dreknuo je kovač u čijim se rukama sada nalazio malj koji je njegov radnik malčas nameravao da upotrebi da bi izbavio svog gazdu.

— Vašeg brata je železnička kompanija svojevremeno nagovorila da dozvoli da se sudare dva voza — nastavio je Šejn tvrdoglavc. — A sada se sadzalo za te njihove mahinacije, odnosno da su za svaku nesreću od osiguravajućih društava naplaćivali basnoslovne odštete. A pošto su shvatili da im do svedoka koji bi mogli sve da iznesu na videlo preti najveća i jedina opasnost, rešili su da ih sve do jednog učutkaju. No, ovoga puta su odlučili da to ne čine novcem već za njih mnogo delotvornijim sredstvom, a to je olovo! Nadam se da sada shvatate u kakvoj se situaciji nalazi vaš brat.

Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je žena shvatila pravu poruku Šejnovih reči, a onda je panično rekla:

— Bože, Berte, jesi li čuo ovo?

Proćelavi kovač koji im se za to vreme bio približio na samo nekoliko koraka je svojim kreštavim glasom začuđeno upitao:

— Jeste li vi iz policije, mister?

— Da jesam onda bih sada i vas poveo sa sobom — odvratio je Šejn ledenim glasom. — Verujem da ste i vi svesni toga da nijedan policajac ne bi dozvolio da ga neko nekažnjeno napadne maljem kao što ste to vi učinili.

— Ako nam ne kažete ko ste, onda ni od nas nećete čuti ni jednu jedinu reč — odvratio je kovač razdražljivo. — A osim toga, mi ama baš ništa ne znamo.

— Ali, Berte! — umešala se žena. — Pa, možda gospodin može da mu pomogne?

— Ovaj ovde sigurno ne želi da pomogne Džou već hoće da ga uhapsi i da ga izvede pred sud.

— Ukoliko prizna niko mu neće otkinuti glavu! — reče Šejn. — Glavni krivci su oni koji su sve te prevare smislili i konačno ih i sproveli u delo. A to da je neki siromašak dozvolio da ga podmite, to će sudija sigurno moći da shvati naročito ako zahvaljujući njegovom svedočenju glavni krivci dospeju tamo gde im je i mesto.

— Moj brat živi u Kansasu — reče žena odjednom.

— Elvira! — prosiktao je ćelavko, no ženu više ništa nije moglo da zaustavi.

— Taj prokleti novac nikada mu nije doneo sreću. Već na prvom koraku su mu pljačkaši poštanskih kočija sve oteli. Sada radi na nekom ranču kao štalski momak : već je hiljadu puta zažalio što se u tako nešto uopšte upuštao. Toliko čezne za tim da se vrati ovamo i da radi ovde zajedno s nama. On je... — U tom trenutku žena je briznula u tako histeričan plač da nije bila više u stanju bilo šta da kaže.

— Jeste li sada zadovoljni? — upitao je ćelavko, brižno zagrlivši svoju ženu.

— Da li je proteklih dana navraćao neko iz železničke kompanije „Vestern-Denver“ i raspitivao se o Džou Fildu? — upitao je Šejn.

— Ne, niko! — odvratio je kovač. — Vi ste prvi koji ste došli ovamo i počeli da čeprkate po stvarima za koje smo mislili da su već deo daleke prošlosti.

— Takve stvari ne samo što nikada neće moći da budu deo prošlosti, već su se odigrale ne baš tako davno. Dakle, recite mi već jednom gde Džo tačno živi. A nakon toga da o tome ni sa kim više niste progovorili ni reč.

— Džo radi na ranču „Rejnbou“ u blizini Dodž Sitija! — promrmijala je žena tiho jecajući.

— To nisi smela nikako da mi kažeš, Elvira! Pa, mi i dalje ne znamo ko je taj čovek i sa kakvim namerama uopšte dolazi.

— O svemu mogu samo toliko da vam kažem da sigurno neće proći još mnogo vremena, a Džo Fild će moći da se vrati ovamo i da potpuno bezbedan radi ovde sa vama — odvratio je Šejn da bi odmah zatim prišao mrkovu i uzjaš'o ga. — Sve ovo naravno pod uslovom da pasiji sinovi koje je unajmila „Vestern-Denver“ kompanija ne budu brži od mene.

I ne sačekavši da mu bilo ko od njih još nešto kaže, Šejn je poterao mrkova nazad u pravcu Denvera.

Bilo je već tri sata posle podne kada je konačno stigao u grad. Na putu do hotela se zaustavio pored telegrafske stanice gde je poslao telegram nadležnima u Vašington. Obaveštavao ih je da Sedma brigada treba da naloži svom čoveku u Dodž Sitiju da skloni Džoa Filda na sigurno mesto pre nego što se pojave Majlsove ubice.

Kada je stigao do hotela, Šejn je sa druge strane ulice na verandi ugledao čoveka koji je stajao oslonjen o stub koji je držao nasrešnicu. I pored toga što je nepoznat nastojao da se ponaša što neupadljivije, Šejnu je odmah bilo jasno šta je njegov zadatak, a naročito kada je kroz prozor ulaznog hola primetio da je momak pojurio u pravcu zgrade kompanije „Vestern-Denver“.

— Hajde, ustaj već jednom iz tog kreveta! Vodim te na ručak! — uzviknuo je Šejn još sa vrata hotelske sobe. A onda je iznenađeno zastao, primetivši ne samo da Beti više nije bila tu, već da su zajedno sa njom nestale i sve njene stvari. Jedino što je pronašao bila je ceduljica na noćnom ormariću na kojoj

je pomalo nevešt看 rukopisom stajalo napisano: „Najdraži moj! Mama mi se iznenada razbolela i morala sam da odem kod nje. Više se neću vratiti. Nemoj me zaboraviti! Tvoja Beti.”

A onda je Šejn sasvim slučajno na poledini ceduljice otkrio još nešto na brzinu dopisano što je samo teškom mukom uspeo da pročita.

„Ginter me prisiljava . . . Pazi se!”

Neprijatelj se dakle oseća sateranim u tesnac i počinje da puca iz svih raspoloživih oružja, pomisli Šejn. Bez obzira na činjenicu da li je osećao nešto za Beti, tu malu slatku drolju, ili ne, bio je čvrsto rešen da ih sve zajedno lično otpremi na vešala samo ako joj bude falila makar i dlaka sa glave.

Odjednom je osetio strahovitu glad, te je zaključao sobu i pošao dole prema hotelskom restoranu. Pred vratima je pomalo neodlučno zastao. Pitao se, naime, da li je vreme konačnog obračuna već došlo i da li bi možda već sada trebalo da uzme „kolt” i dvocevku u ruke i da pođe prema zgradi Majlsove kompanije. Jeste da je Beti bila najobičnija mala drolja, ali to tim pasjim sinovima još uvek nije davalo za pravo da tako s njom postupaju.

A onda ga je još pre nego što je doneo konačnu odluku iz daljih razmišljanja prenuo neverovatno prijatan ženski glas.

— Dozvoljavate li? Moram vam priznati da sam strahovito gladna! Ili je možda to vaš način da osvojite neku ženu time što ćete joj najpre preprečiti put do restorana?

Kao gromom ošinut, Šejn je skinuo šešir i brzo koraknuo u stranu. Devojka je imala dugu kovrdžavu kosu i prelepe tamne oči. A tek haljina koju je imala na sebi! Bila je do te mere usko skrojena da je, u stvari, više otkrivala nego što je trebala da prikrije.

Pod normalnim okolnostima Šejn ovakvu priliku ne bi pustio, ali briga za sudbinu male Beti prisilila ga je da ovoga puta reaguje na za njega sasvim neuobičajen način.

Nekako odsutno se osmehnuvši, Šejn je otvorio vrata restorana i tiho promrmljao:

— Izvinite, mađam, ali tako nešto mi zaista nije bilo ni na kraj pameti.

Ona mu je uputila još jedan dražesan osmeh, nakon čega je gracioznim korakom pošla prema jednom od brižljivo postavljenih stolova. Samo trenutak kasnije i Šejn je pošao za njom, ali se ipak smesti za drugi, a ne za njen sto. Žena mu je i dalje upućivala nedvosmislene poglede, no Šejn kao da toga uopšte nije bio svestan.

V

Majls je nervozno podigao pogled u trenutku kada je u kancelariju kročio Riči Ginter.

— Jeste li konačno uspeali da doznate gde je Šejn bio?

— Na žalost, još ne — odvratio je Ginter sav pokunjen.

— Onda neka Karla to sazna!

— Sve mi se čini da Karla ne odgovara Šejnovom ukusu — procedio je Ginter, nervozno šetajući tamo-amo ispred Majlsovog radnog stola.

— Stal?

— Ta bitanga nije moju sestru udostojila čak ni jednog jedinog pogleda — odvratio je Ginter slegnuvši ramenima. — A pri tome je ona bila obučena kao jedna od onih skupocenih drolja iz velikih gradova.

— Pa to je da čovek ne poveruje! — uzviknuo je Majls, ljutito tresnuvši pesnicom po stolu. — A kada je to pokušala da mu se približi?

— Pokušavala je čitavo veče i tek je maločas sva razočarana stigla kući. Kaže da je nije nijednom pogledao i da joj se sve čini da se zaljubio u onu malu drolju i da još uvek ne može da shvati da je tako iznenadno otputovala.

— Tako dakle! Pa to je odlično! — uzviknuo je Majls čije su se usne razvukle u širok osmeh. — Pa, ona je bar u našim rukama, zar ne?

— Da, morali smo da je zatvorimo, pošto nikako nije htela da se povinuje onome što smo od nje tražili.

— Dakle, kod nas je i ne može nigde da pobegne? — upitao je Majls i ustao od stola.

Riči Ginter klimnu glavom.

— Karla će sutra uveče još jednom pokušati da mu se približi — reče on.

— Ne sutra, već odmah sada!

— Ali zašto? — protivio se Ginter.

— Neka mu prenese da su joj neki njoj nepoznati ljudi naredili da ga obavesti da će njegova ljubavnica stradati ako sutra već prvim vozom ne bude napustio grad. A to je onda naša velika šansa. Neka Paolo preuzme taj posao. Pošto tek u Kolorado Springsu ulazi mnoštvo putnika neka se prethodno Paolo sa svojim ljudima rasporedi po celom vozu i neka ga šćepaju kod mosta iznad Lejkspur Velija i izbace iz voza. Time ćemo onda biti lišenih svih briga, pošto u onom bespuću niko čak neće ni pronaći njegovo telo. A onda ćemo moći u potpunosti da se posvetimo transportu zlata koji treba uskoro da usledi. No poje-dinosti o tome ćemo razraditi sutra kada se Paolo sa svojim ljudima vrati u Denver i kada budemo znali da nam od tog prokletog Šejna ne preti više nikakva opasnost.

— Ali, zar neće biti suviše upadljivo ako osiguramo transport nakon sve one prašine koju je Šejn u poslednje vreme podigao?

— Osiguranje transporta će obezbediti Državna banka, Riči, tako da će osiguravajuća društva ovoga puta njima nadoknaditi štetu, a nama će ostati onih tri miliona dolara koje treba da transportujemo. A što se osiguranja naših vozača tiče, ovoga puta osim malih oštećenja na jednom od vagona i neće biti neke značajnije štete, tako da osiguranje neće ništa posumnjati. A sada idi i pošalji Karlu do tog kurvinog sina. I neka mu ne-

dvosmisleno stavi do znanja da će ili prvim vozom napustiti grad ili će svoju malu drolju naći u mrtvačkom kovčegu.

Ne oklevajući više ni časa, Ginter je napustio zgradu kompanije „Vestern-Denver”. Na ulici je ušao u kočije koje su ga čekale da bi kočijaš odmah poterao konje prema kući u zapadnom delu grada u kojoj je Ginter nakon smrti njihove majke živeo sam sa Karlom. Bilo je to ogromno dvospratno zdanje sa čijih se prozora pružao predivan pogled na okolna brda.

Dole u prizemlju još uvek je gorelo svetlo.

— Karla! — uzviknuo je on glasno nakon što je otključao ulazna vrata.

Njegova sestra je bila nepunih petnaest godina mlađa od njega i on je u stvari bio taj pored koga je rasla i koji je u neku ruku čak i vaspitavao. Iako je već odayno bila odrasla, napunivši u međuvremenu dvadeset i pet godina, on se i dalje osećao odgovornim za nju. U prvom redu zbog toga je i bio presrećan kada se Karla vratila i kada mu je sva uvređena rekla da je Šejn nije udostojio ni jednog jedinog pogleda.

Začuvši glas svog brata, Karla se pojavila u ulaznom holu.

— Stvarno mi je žao, dete, ali moraćeš još jednom da odeš do onog Šejna.

Njene oči na trenutak zasvetlucaše, no to čoveku kao što je bio Riči Ginter nije moglo da promakne.

— Pa zar verujete da se u međuvremenu nešto promenilo i da će ovoga puta biti drugačije? — upitala je ona.

— Nije to u pitanju, već treba da mu preneseš jednu poruku.

Karla je samo teškom mukom uspevala da prikrije svoje razočaranje. Šejn joj se već od samog početka svideo, pa će možda sada kada bude imala nešto određeno da mu kaže obaviti malo više pažnje na nju.

— Hajde, idemo — reče njen brat. — Pojednostitiću ti ispričati tokom vožnje do hotela. Nadaćmo se samo da već nije otišao na spavanje pošto je dosta kasno.

Karla se vratila u svoju sobu gde je uzela ogrtač i gde je pogledavši se u ogledalu na brzinu još jednom napuderisala nos.

Dok ih je kočijaš vozio prema hotelu, Riči Ginter je upoznao sa svim detaljima njenog zadatka.

— Taj Šejn je zaista prijatan momak — reče ona.

— A odakle ti to znaš? — odvratio je Ginter razdražljivo. — Pa rekla si da si sa njim progovorila jedva koju reč.

— Takve stvari se odmah vide! Nego, reci ti meni zašto ga Majls jednostavno ne podmiti i time reši sve svoje probleme.

— Zato što taj prokleti pasji sin tako nešto ne dozvoljava!

— Zaista šteta! — promrmljala je ona više za sebe.

— Prenesi mu ono što sam ti rekao i odmah se vrati! — opomenuo je Ginter kada su se kočije zaustavile u tami nedaleko od hotela.

U hotelu je Karla zatekla Šejna za šankom. U baru je bilo još samo nekoliko gostiju, tako da Šejnu nije bilo teško da je primeti čim se pojavila na vratima. Osmeh koji se pojavio na

njegovom licu naterao je Karlino srce da brže zakuca. Skupivši svu svoju hrabrost, ona se uputila pravo prema njemu.

— Da li ste vi mister Šejn?

— Taj sam, glavom i bradom! — odvratio je on, razvukavši usta u širok osmeh. — Sada kada ste uspeli da utolite glad da možda niste za jedno piće?

Ipak se seća našeg susreta na vratima restorana, pomisli Karla.

— Jeste li možda za jedan viski? — upitao je Šejn.

Ona samo klimnu glavom nakon čega je Šejn naručio dva viskija, koja im je barmen već u sledećem trenutku natiočio.

— Nešto vas muči, zar ne? Dakle, recite šta je to, mis...

— Karla!

— To ime vam u potpunosti odgovara — rekao je Šejn dok mu sa lica i dalje nije silazio osmeh koji je Karlu naprosto ostavljao bez reči. Jeste da joj je Riči maločas tačno rekao kako bi trebalo da započne čitav razgovor, no u ovim trenucima je sve to bilo kao rukom odneseno. Osećala je da se pod pogledom ovog čoveka zarumenila kao devojka koja je upravo došla na svoj prvi sasanak. Ali isto tako je u sebi osećala da razlog tome nije bila stidljivost već griža savesti.

— Ja ... ja ...

— Da? — prekide je Šejn, nagnuvši se prema njoj. — No možda bi najbolje bilo da najpre popijemo naše piće.

Nakon što su se kucnuli i otpili po jedan gutljaj prvoklasnog viskija, Karla je tiho promrmrljala:

— Zaista ne znam da li je ispravno ovo što činim. Možda bi u stvari bilo bolje da sam otišla kod šerifa umesto što sam vas potražila.

— Bilo kako bilo, sada ste ovde i najbolje da mi bez mnogo okolišenja kažete ono što vam je na duši.

Ona poče nervozno da gricka svoje tanke usne.

— Hajde, Karla, otpijte još jedan gutljaj, pa će vam možda biti lakše.

Nakon što ga je poslušala i gotovo ispila čašu do dna, Karla je nastavila:

— Ljudi koje uopšte ne poznajem i koje ovde u gradu još nikada nisam srela poslali su me vama. I zato vas molim da ne pomislite da ja imam sa svim tim bilo kakve veze. Jednostavno su presreli moje kočije i zahtevali da se vratim i da vas obavestim da ...

Šejn ćutke klimnu glavom.

— Dakle, da vam prenesem da treba sutra prvim vozom da napustite grad ili će se vašoj ljubavnici nešto strašno dogoditi. I to je sve što mi je rečeno. — Nakon što je izgovorila ove reči, Karla je na brzinu iskapila viski do kraja i oborila glavu.

— Hoćete li još jedan viski?

— Molim?! — odvrtila je ona preplašeno.

— Pitao sam da li možda želite još jedan viski.

— Hvala, ali sada zaista moram da pođem. — Pri tome ga je kratko pogledala da bi se odmah zatim užurbanim korakom uputila prema izlazu iz hotela.

VI

Šejn je ispratio pogledom sve dok se vrata nisu zatvorila za njom. To što mu je upravo prenela on gotovo i da je oče-kivao. Detalji čitave priče ga u ovom času nisu čak ni zanimali. Pa ni imena ljudi koji su je navodno prisilili da mu prenese ovu pretnju. Njemu je još od trenutka kada je na ormaru pro-našao Betinu poruku bilo jasno da je iza svega toga mogao da stoji samo Majls i niko drugi!

Sada je, dakle, bilo jasno da je nisu poslali nekuda u nepoznatom pravcu, već da su je negde držali zatočenu. I zbog toga sigurno ne bi imalo nikakve svrhe da iz ovih stopa ode do Majlsa i da ga malo pritegne, pošto bi time verovatno samo još više naudio maloj Beti. A to je bilo poslednje što je Šejn želeo

U tom trenutku mu je prišao barmen i ljubazno ga upitao:

— Jeste li možda za još jedno piće, mister Šejne?

— Možete li možda da mi kažete ko je bila ova dugonoga lepotica?

— Zaista mi je žao, mister Šejne, ali lice jeste da mi je poznato, no njeno ime ne bih mogao da vam kažem, pošto se dama danas prvi put pojavila ovde u hotelu.

— Dobro, natočite mi još jedan viski! — procedio je Šejn.

Dok mu je točio piće, barmen je još dodao: — Ali možda bi portir mogao da vam pomogne...

— To, u stvari, i nije tako važno — prekinuo ga je Šejn.

Barmen je samo slegnuo ramenima nakon čega se uputio prema gostima na drugom kraju šanka. Šejn je na brzinu ispio čašu do dna, spustio nekoliko novčanica na šank i laganim korakom se uputio na sprat u svoju sobu, gde je odmah počeo da pakuje stvari.

Pošto je i onako nameravao da sutradan napusti Denver, Šejnu nije predstavljao nikakav problem da ispuni zahtev onih koji su kidnapovali Beti. Nakon što je sve svoje stvari strpao u ogromnu putnu torbu, Šejn je utonuo u dubok i čvrst san.

Sada kada nije bilo Beti uspeo je sa lakoćom da se ispavan probudi još pre zore i da se pet minuta pre polaska prvog jutarnjeg voza nađe na železničkoj stanici. Odmah je na -bi primetio budne poglede dvojice Majlsovih ljudi koji se ov-ga puta ni najmanje nisu trudili da ostanu neprimećeni.

Ušao je u poslednji vagon gde je u mrežu iznad sedišta zajedno sa putnom torbom i bisagama smestio i svoju snažnu dvocevku. U vagonu su se osim njega nalazila još samo četvorica putnika. Neki stariji bračni par, kao i jedan farmer sa svojom malom kćerkicom. Podigavši noge na sedišta, Šejn se ni najmanje nije osvrtao na onu dvojicu koji su nepomično stajali na svojim mestima sve dok voz nije krenuo.

U posljednjem trenutku kada je voz gotovo već bio napustio stanicu, pojavio se još jedan zakasneli putnik, koji je i pored toga što su službenici na peronu pokušali u tome da ga spreče, uspeo ga se domogne poslednjeg vagona i da se, nakon što je ubac o svoju platnenu torbu, i sam uzvere na platformu. Zatim je mirno zapalio cigaretu i ne ulazeći unutra počeo sa uživanjem da uvlači dim u pluća.

Šejn je izvadio kartu do Santa Fe i sada je zadenuo za obod šešira, koji je natukao duboko na lice. A pošto je i okolinu više nego dobro poznao, mogao je mirno da se prepusti dremežu koji čoveka obično obuzme čim sedne u voz.

Već nakon nepunih pola sata vožnje neko ga je potapšao po ramenu. To je mogao da bude samo kondukter, ali zar nije video kartu zadenuću za šešir?

Pomalo ljutit Šejn je podigao pogled spreman da kondukteru objasni gde mnogi ljudi drže vozne karte dok spavaju, a onda je umesto očekivane železničke uniforme pred sobom ugledao četvoricu revolveraša koji su svi do jednog držali svoje pucaljke uperene u njega. Za Šejna nije bilo nikakve sumnje da se radilo o Majlsovim ljudima. Jedan od njih je bio onaj momak koji je u poslednjem trenutku uspeo da uskoči u voz.

Majls je, dakle, hteo da se u potpunosti obezbedi. Ne samo što je hteo da ga najuri iz grada već je očito bio i čvrsto rešen da ga otpremi u pakao.

— Hajde, daj mi tvoju pucaljku! — procedio je brzonogi momak, poturivši mu cev svog „kolta“ pod nos.

Zabacivši šešir na potiljak, Šejn je mogao pobliže da osmotri četvoricu momaka. Svi do jednog su bili izuzetno snažni, a njihovi ledeni pogledi su mu jasno stavljali do znanja da se ovoga puta ne radi o onakvim naivčinama kakva su bila ona dvojica što su ga dočekali u hodniku ispred hotelske sobe.

Svestan da nema drugog izlaza već da poslušaa momka, Šejn je palcem i kažiprstom uhvatio dršku revolvera i lagano ga izvukao iz futrole.

— Usijaj! — prosiktao je momak koji je među ovom četvoricom čisto imao poslednju reč nakon što je zadenuo Šejnov „remington“ sebi za pojas.

Šejnov prtljag se nalazio u mreži iznad sedišta nasuprot njegovom, i to je u tom trenutku možda i bila jedina šansa da se iz svega ovoga nekako izvuče. Još pre nego što su revolveraši uopšte i shvatili šta se to dešava, Šejn je ne izvlačeći sačmaricu iz mreže, povukao oba okidača. Istovremeno su vagon ispunili vatrom i dim barutnog punjenja, a buka koju je stvorila „parker gan“ bila je do te mere zaglušujuća da je nadjačala čak i prodorne zvuke zahuktale lokomotive. Sačma koja se raspršila na sve strane ne samo što je odbacila svu četvoricu revolveraša na sedišta sa druge strane uskog prolaza već je i raznela tri od četiri prozorska okna koja su se nalazila sa svake strane vagona.

Samo koji delić sekunde kasnije unutrašnjost vagona je ispunio gust dim, koji je lokomotiva ostavljala za sobom tako da

su preostali putnici ne samo zbog pucnjave, već i zbog toga glavom bez obzira napustili vagon.

Šejn je za to vreme ponovo napunio sačmaricu, a onda su se vrata vagona otvorila i na njima se pojavio kondukter, koji se nije usuđivao da kroči unutra.

— Udite slobodno! — doviknuo mu je Šejn. — I onako je sada sve već prošlo.

Odmah zatim je od brzonogog momka uzeo svoj „remington” i vratio ga u futrolu.

— Pretpostavljam da su ovi ovde hteli da me opljačkaju i da me izbace iz voza — pokušavao je Šejn da objasni preneraženom kondukteru šta se to u stvari odigralo. On se najpre ukočenog pogleda zagledao u njega, i to kao da je pred sobom imao duha a ne živog čoveka, a onda mu se pogled spustio na četvoricu revolveraša koji su nepomično ležali na izrešetanim sedištima.

— Pobogu, pa šta sada da radim? — bilo je sve što je ovaj uspeo da izusti.

— Ja samo znam da ću preći u drugi vagon — odvratio je Šejn potpuno ravnodušnim glasom, kao da ga se sve ovo nije ticalo. — A vama bi savetovao da ovaj vagon jednostavno zaključate : da o svemu obavestite šerifa u Kolorado Springsu.

Ostavivši zabezeknutog konduktera na vratima, kao i mnoštvo znatiželjnika, koji su se okupili na platformi između dva vagona, Šejn je prešao u sledeći vagon gde se smestio na prvo slobodno sedište.

Nepuna dva sata kasnije voz je stigao u Kolorado Springs. Gradski serif se zvao Džesemi Flečer i bio je stari Šejnov poznanik. Pošto je telegrafskim putem već bio obavešten o događajima u vozu i on se našao među onima koji su sačekali voz.

Nakon što su se rukovali, Šejn mu je u kratkim crtama ispričao šta se u vozu odigralo.

— Tako, dakle, hombre! Majls je znači kidnapovao tvoju prijateljicu. Pa time je sam sebi ispleo omču, zar ne? I šta sada nameravaš? Hoćeš li se prvim vozom vratiti nazad u Denver?

— Očekuju me u Santa Fe — objasnio mu je Šejn razloge svog putovanja. — Odatle kompanija „Western-Denver” treba da od Državne banke preuzme transport pošiljke vredne tri miliona dolara.

— I to ste vi, naravno, sve sredili, zar ne?

Tiho se nacerivši, Šejn je odvratio: — Ljudi iz osiguravajućeg društva su nas doveli na Majlsov trag tako da su oni smislili i čitavu ovu stvar.

— I ti misliš da će Majls da zagriže mamač?

— Tako nešto čovek poput njega ne propušta.

— Moguće. Samo pazite da vas na kraju ipak ne izigra i da tih tri miliona dolara zajedno sa Majlsom ne nestanu bez ikakvog traga.

— Ovoga puta se radi o falsifikovanim novčanicama tako da ne postoji nikakva opasnost da bi država mogla da ostane bez tog novca. Ukoliko se čitava stvar odigra upravo ovde, ne-

moj dozvoliti da dođe do pucnjave. Neka se Majls dokopa tog novca, a onda ćemo ga mi već scepati.

— Sva sreća što si mi sve ovo rekao. Zbog falsifikovanih novčanica nemam nameru da bilo kog od svojih ljudi izlazem opasnosti da budu ubijeni.

— U redu, ali ipak otvori četvoro očiju. Ukoliko primetiš bilo šta sumnjivo, poslati odmah telegram u Santa Fe. Da Majls ne bi doznao šta mu se priprema napiši samo da sve pozdravljaš i da in pozivaš na venčanje.

U tom trenutku im je prisao šef stanice i rekao: — Moraćete sada da se udaljite ukoliko želite da nastavite putovanje, mister. Voz samo što nije krenuo.

I zaista čim se Šejn popeo na platformu stanicom se razlegao pisak lokomotive i kompozicija se lagano pokrenula da bi samo koji minut kasnije napustila Kolorado Springs.

VII

Pojednosti čitavog plana su se razrađivale u kancelariji direktora Državne banke u Santa Fe. Glavnokomandujući odreda za hvatanje Majlsa i njegovih ljudi bio je neki kapetan iz odreda „rendžera“.

Zauzeo je mesto u procelju dugačkog stola dok su sa njegove leve i desne strane sedela dvojica njegovih ljudi. Njih trojica su bili stari prekaljeni borci za očuvanje reda i zakona, no i pored već poodmaklih godina jasno se videlo da još uvek nisu bili za staro gvožđe. Osim Šejna i trojice uniformisanih rendžera svi ostali prisutni su bili bankari i predsednici osiguravajućih društava koje se čitava ova stvar najviše ticala.

Već nakon prvih reči ispostavilo se da je kapetan bio izuzetan strateg koji je do najsitnijih detalja razradio čitav plan. Jedina njegova greška bila je ta što je polazio od sasvim drugih pretpostavki nego što je to Šejn učinio. Tako je već nakon prvih uvodnih napomena kapetan rekao da novac ni pod kojim uslovima ne sme da padne u ruke Majlsa i njegovih ljudi. To je za Šejna bio znak da glasno zatraži reč i da se umeša u razgovor iako to u prvi mah uopšte nije nameravao.

Kapetan je očigledno iritiran ovakvim Šejnovim postupkom zastao usred rečenice i zagledao se u pripadnika Sedme brigade. Samo trenutak kasnije i svi ostali su svoju pažnju usredsredili na Šejna koji se podigao i rekao:

— Kapetane, upravo ste rekli da Majls ni pod kojim uslovima ne sme da se domogne novca, no ja stojim na stanovištu da je ta zamisao potpuno pogrešna, ukoliko jednom zauvek želimo da ga sprečimo u tim njegovim nezakonitim radnjama. I zato neka se Majls slobodno dokopa tih novčanica. I to ne samo zato što ćemo ga onda lakše i sa neoborivim dokazima uhvatiti, već ćemo na taj način izbeći da bilo ko od naših ljudi pri čitavom ovom poduhvatu nastrada.

U kancelariji na trenutak nastade opšte komešanje. Na stolu se upravo za ovakve prilike nalazilo malo srebrno zvono kojim

je jedan od prisutnih džentlmena u tamnom odelu glasno zazvonio.

— Zamolio bih trenutak za vašu pažnju, gospodo! — uzviknuo je on dok je pri tome ledenim pogledom fiksirao Šejna. Gotovo istovremeno svi prisutni ponovo zanemeše.

— Ovdje se radi o sumi od tri miliona dolara, mladiću, i to sumi koju je za ovu priliku Državna banka stavila na raspolaganje. Taj iznos, mister... kako ono beše vaše ime?

— Zar me već ubrajate u žrtve obračuna sa Majlsom kada kažete beše — odvratio je Šejn zajedljivo. — Moje ime ne beše, već jeste Šejn.

— Izvinite, mister Šejne — dodao je bankar ovoga puta sa podrugljivim prizvukom u glasu. — Ali, znate li vi uopšte šta tri miliona dolara znače?

— Tri miliona lažnog novca! — upade mu Šejn u reč.

U kancelariji nastade ponovo opšta žagor i pometnja tako da je ovoga puta Šejn bio prinuđen da dograbi zvono i da njime iz sve snage zazvoni. Ovoga puta je, međutim, prošlo dosta vremena pre nego što su se prisutni umirili i ponovo zagledali u Šejna.

— Cela ova operacija bi trebala da protekne bez i jedne kapi prolivene krvi, a da nas ipak dovede do cilja — počeo je Šejn da im objašnjava svoju verziju plana. — I zato neka se Majlsovi ljudi slobodno domognu novčanica koje će, u stvari, biti vešto načinjeni falsifikati. A onda kada se Majls bude našao pred prepunim sanducima lažnog novca iskoristićemo njegovo razočaranje i dokopaćemo ga se bez većih poteškoća i nepotrebnih žrtava. To je koliko ja znam i bio prvobitan plan i zato sam iznenađen što sada čujem da se radi o pravom novcu i da transport treba po svaku cenu da se zaštiti.

I ovoga puta svi prisutni počеше međusobno da se raspravljaju. U nastalom sveopštem metežu Šejn je doviknuo kapetanu:

— Kapetane! A gde ćete postaviti svoje ljude ako smem da pitam? Pa, čitava pruga je dugačka najmanje hiljadu milja.

— Budite bez brige, mi ćemo već saznati gde treba da se izvrši prepad! — odvratio je kapetan mirno.

— Budite uvereni da vam to neće poći za rukom, barem ne na vreme. I koliko vaših ljudi pri tome treba ili sme da ostavi svoje živote? Pa banditi će se sigurno boriti kao pobesneli vukovi samo da ih se ne domognete.

— A odakle vam falsifikovane novčanice u vrednosti od tri miliona dolara? — uzviknuo je kapetan lica zajapurenog od besa.

— Pa, blagovremeno sam od Državne banke zatražio toliku svotu lažnih novčanica tako da nema nikakve sumnje da je pošiljka već uveliko pristigla.

Ovoga puta Šejnove reči nisu izazvale komešanje, već sveopštu iznenađenost, pošto u Santa Fe nije bilo ni jednog jedinog dolara falsifikovanog novca. Kada su mu oni to nedvosmisleno stavili do znanja, Šejn je odlučnim glasom procedio:

— U tom slučaju nisam spreman da preuzmem bilo kakvu

odgovornost. Ili će čitava operacija teći po mojoj zamisli ili od svega toga nema ništa. Da bi se onaj kurvin sin tamo u Denveru strpao iza rešetaka nijedan čovek više ne mora da plati glavom. I zato vam kažem da ćemo ili sačekati dok novac ne pristigne iz Vašingtona ili od svega ovoga odustajemo.

— Ja ovde snosim odgovornost i niko drugi! — uzviknuo je rendžer sa činom kapetana.

— U tom slučaju zaista ne bih želeo da sam u vašoj koži, kapetane — procedio je Šejn i ljutito se podigao od stola.

Kada je Šejn napustio kancelariju od svih prisutnih za njim je pošao jedino Adam Mardok, direktor svih filijala Državne banke u Nju Meksiku. Sustigavši ga kod samog stepeništa, Mardok je uzviknuo:

— Hej, Šejne, šta je to sa tobom? Pa, ne možeš tek tako da nas sada ostaviš na cedilu.

— I te kako mogu! — odvratio je Šejn razdražljivo. — Taj prokleti rendžer želi pravi pravcati krstaški pohod sa mnoštvom mrtvih i određenim brojem onih koji će kasnije biti proglašeni herojima. A ako u životu nešto mrzim, onda su to tako nepromišljene stvari. I zato će čitava stvar teći onako kako sam ja to zamislio. Ali ne računajte na moju pomoć.

— U redu, biće po tvome, Šejne. Kapetana ću već nekako urazumiti, no problem je novac, odnosno falsifikovani novac.

— On će sigurno stići!

— Da, ali kada? Već sutra naime stiže specijalni vagon kompanije „Vestern-Denver” i tada ćemo morati da utovarimo novac.

— Pa, ovo su stvari koje prvi put u životu čujem! — odvratio je Šejn. — Ponašaj se kao da si ti Majlsova mušterija, a ne on i voja. Kada Majlsov vagon stigne jednostavno ga prebaci na sporedni kolosek i neka tamo čeka dok mi ne budemo spremni. Pa, zar to predstavlja neki problem?

— Vidiš, tako nešto mi uopšte nije palo na pamet, a ti si u stvari potpuno u pravu. Neka bude po našem, a ne onako kako to taj prokleti nitkov hoće! Ne brini, Šejne, ja ću srediti da sve bude onako kako si ti to zamislio.

— Odično! A ako u međuvremenu bude nekih problema naći ćeš me u aveniji Goldfild 36.

— Onda je sve dogovoreno, Šejne! Vagon ćemo smestiti na sporedan kolosek i sačekati dok ne stigne pošiljka iz Vašingtona.

Dodirnuvši u znak pozdrava obod svog ogromnog „stetsona”, Šejn je napustio zgradu i uputio se na adresu koju je ostavio Mardoku gde je u stvari stanovala jedna njegova stara prijateljica.

Samo koji trenutak nakon što je Šejn zatvorio vrata za sobom, u hodniku se pojavio Mardokov pomoćnik.

— Pa, zar je moguće da se taj Šejn jednostavno izgubio? Kapetan je smirno uvređen što ste uopšte posli za njim.

— Koć njega ništa ne sme da vas začudi, pošto su momci koji rade za specijalni odred u Vašingtonu jednostavno takvog

kova. Ali su zato zlata vredni kada dođe do bilo kakvih neprilika.

— Ali, takav utisak maločas baš nisam stekao — odvratio je Mardokov pomoćnik.

— Šejn jedino neće da dođe do nepotrebnog krvoprolića i ništa drugo. Pa i sami valjda znate šta sve može da se dogodi kada banditi napadnu neku banku i kada ih čuvari reda u tome zateknu. Tada se svi bore do poslednjeg metka, pošto će radije dozvoliti da ih upucaju nego da završe na vešalima. Nedavno su tako u Kover Hilsu poginula petorica bandita.

— Pa šta? Ništa drugo n su ni zaslužili, a time su i sudu uštedeli mnogo truda.

— Da, ali pri tom obračunu je poginuo i šerif Kover Hilsa, kao i esmorica njegovih pomoćnika — dodao je Mardok.

Tek ove reči su kod mladica naišle na željeni efekat. Oborivši glavu, zagledao se sav pokunjen u pod pred sobom.

— Shvatate li sada smisao Šejnovih reči? — upitao je Adam Mardok umorno se nacerivši.

Kada je mladić samo kratko klimnuo glavom, Mardok ga je uhvatio pod ruku i rekao:

— Idemo! Mislim da će i kapetan doći do istog zaključka kao i vi, čim mu predložimo sve ove podatke.

VIII

Predvođeni Riči Ginterom revolveraši su ušli u Majlsovu prostranu kancelariju.

I pored toga što je već bila skoro ponoć u zgradi kompanije „Vestern-Denver” je vladala dosta neuobičajena živost.

Ugledavši posetioce koje je već duže vreme očekivao, Majls je ustao iz svoje udobne naslonjače i rukovao se sa svakim od njih ponaosob.

— A od Paola i njegovih ljudi i dalje nema nikakvih vesti? — upitao je Majls Riči Gintera dok je rukom prolazio kroz gustu sedu kosu. — Pa, valjda nisu bili do te mere glupi da vozom produže dalje od Kolorado Springsa? Uostalom, zašto nisi zastavio voz kada je prošao Lejkspur Veli? Tamo ih je mogao pokupiti voz koji dolazi iz suprotnog pravca i sada bi već uveliko bili ovde.

— Nisam hteo da nepotrebno privlačim znatizelju besalih putnika, te sam smatrao da bi najbolje bilo da produže do Kolorado Springsa da niko ništa ne bi posumnjao — odvratio je Riči.

— Bilo kako bilo, verujem da će se uskoro pojaviti — procedio je Majls, ponudivši sve prisutne da sednu. dok se on sam zavalio u svoju meku naslonjaču i iz fioke izvukao svežanj ključeva.

— Ovo su rezervni ključevi od trezora u našem specijalnom vagonu. I ne samo od njega, već i od pokretnih vrata da biste mogli uopšte da uđete unutra. A da n ko ne dođe na ideju da ste pri likom prepada koristili ključeve, na kraju podignite vagon u vazduh. Za svakoga osim nas mora da ostane zago-

netka kako ste uopšte uspjeli da prodrete u dobro zaštićeni transporter. Prepad izvršite na usponu kod Lejkspur Velija. Kompozicijama koje vuku poveći teret tamo se priključuje još jedna lokomotiva, a ovo će biti jedan od takvih transporta, no mi mu nećemo prikačiti još jednu parnjaču, tako da ćete tako reći golom rukom moći da zaustavite voz. Mislim da bi najbolje bilo da oborite jedno od debala koje se tamo svuda naokolo nalaze : da njime zakrčite prugu. A da bi bilo što manje svedoka, specijalni vagon ćemo prikačiti na teretni, a ne na putnički voz. Dvojica od vas neka uzmu kočničare, kao i ložača i mašinovodu na nišan, tako da ni oni ne primete da posedujete rezervne ključeve od vagona.

Majls je hteo da iznese još neke detalje čitavog plana, no u tom trenutku je neko Pokucao na vratima.

— Stc mu gromova, ko bi to u ovo doba mogao još da bude? — upitao je Majls ljutito. — Hajde, Riči, idi i vidi ko je!

Riči Ginter se munjevito podigao i pošao prema vratima. Samo trenutak kasnije vratio se smrknuta lica sa parčetom hartije u ruci.

— Stigao je telegram iz Kolorado Springsa, ser! — rekao je on i spustio telegram pred Majlsa na sto.

Da se nije radilo o dobrim vestima to je Majls jasno video po izrazu Ginterovog lica, no ipak je naprosto zanemio kada je pročitao sadržaj telegrama.

Bilo je to obaveštenje nadzornika stanice u Kolorado Springsu o incidentu koji se dogodio u vozu na putu za Santa Fe. Između ostalog je stajalo da su četvorica bandita pokušala da opljačkaju jednog putnika i da ih je ovaj svu četvoricu teško ranio. Nadalje je sledio izveštaj o visini pričinjene štete, kao i zahtev da se vagon što pre otpremi do radionice na popravku.

— Kako to da nam je ovaj telegram uručen tek danas, Riči? — upitao je Majls nakon što je koliko-toliko ponovo uspeo da vlada sobom.

— Verovatno niko u kompaniji nije shvatio u kojoj je meri sadržina telegrama bitna za nas. Telegram je stigao još prethodne večeri a Met ga je upravo sasvim slučajno otkrio u poštanskoj pregradi odeljenja za nadoknadu štete.

— To, dakle, znači da je Šejn još uvek živ i da u svako doba može ponovo da se pojavi ovde — procedio je Majls dok se nervozno šetao tamo-amo po sobi. A onda je zastao pred Ginterom i tiho ga upitao: — Šta misliš da li da odustanemo od prepada na specijalni vagon?

Riči Ginter neodlučno slegnu ramenima.

— Pa bar jednom u životu reci da ili ne! — dreknuo je Majls koji je naprosto eksplodirao od besa koji se već danima skupljao u njemu.

— Ali, radi se o samo jednom jedinom čoveku, zar ne? — umešao se u razgovor i jedan od prisutnih revolveraša.

— Met je tu potpuno u pravu! — izustio je Riči Ginter.

— A Paolo? — prosiktao je Majls. — Njih je kao što znamo bilo četvoro protiv njega jednog jedinog!

— A šta se u vozu uopšte dogodilo? — upitao je Met znatiželjno.

— Paolo i njegovi prijatelji je trebalo da nam skinu Šejna sa vrata — počeo Majls da objašnjava. — Bilo je zamišljeno da ga tokom vožnje šćepaju i da ga na mostu iznad Lejkspur Velija izbace iz voza. A on ih je svu četvoricu sreo.

— A šta je sa Šejnom? — upitao je Met. — Pa, nemoguće da njemu ne fali ni dlaka sa glave.

— To ne mogu da ti kažem, pošto se u telegramu osim njih četvorice ne spominje niko drugi da je poginuo ili možda samo ranjen.

— Bilo kako bilo, ipak mislim da nema razloga da se odreknete svih tih miliona, mister Majlse — rekao je Met samouvereno. — A ako strahujete da bi i Šejn mogao da se nađe u pratnji transporta tada vam mogu reći da bi nam to čak i odgovaralo. Na taj način bismo barem jednim udarcem ubili dve muve.

Umesto reći pohvale, koje je revolveraš očigledno očekivao, Majls ga je samo ljutito ošinuo pogledom i procedio: — Kada te čujem da tako govoriš, plašim se da tebi i takvima kao što si ti ovde uopšte nije mesto. To ti govorim zato što sam u toku svog života prevalio mnogo toga preko glave i uvek se pokazalo da čovek uvek onda izvuče deblji kraj kada potceni svog protivnika.

— Ali, ja ga uopšte ne potcenjujem, mister Majlse — odvratio je revolveraš. — Ako je opasan — u redu! Ali ni mi nismo ništa manje opasni. A čisto sumnjam da je dorastao metku koji dolazi sa leđa i iz zasede, ili ste vi i tu možda drugačijeg mišljenja. Nego, recite vi meni na koliko ste ucenili njegovu glavu kada vam je već toliko stalo da završi pod zemljom?

— Na dvadeset hiljada dolara! — promrmljao je Majls. — No, budite oprezni, pošto su i Paolo i njegovi prijatelji hteli taj novac na brzinu da zarade, a sada znate kako se sve to završilo.

— Razlika između njih i mene je očigledna, mister Majlse. Ja nemam nameru da taj novac zaradim na brzinu, već na lak i za sve nas potpuno bezopasan način. No, za to bi morao da znam gde se on trenutno nalazi. Da li ste u međuvremenu uspeli da prikupite bilo kakve informacije?

— Na žalost, ne!

— To ćete morati da saznate ako stvarno želite da ga se rešite. Nakon što opljačkamo voz i nakon što sklonimo novac na sigurno mesto, potražiću ga i sa zadovoljstvom ga upucati.

— I sve to mislite sami da uradite? — upitao ga je Majls prividno mirnim glasom.

Kada se Met glasno nacerio, svi ostali revolveraši ga ljubopitljivo pogledaše.

— Ne! — odvratio je on napokon. — Potreban mi je još jedan čovek, koji će mi pri tome pridržati konja!

— Gubite se! — prosiktao je Majls duboko uzdahnuvši. — Kao što sam već maločas rekao, ni najmanje mi nisu potrebni ljudi poput vas

— Šta?! — upitao je Met skupljenih očiju, dok mu je oko usana i dalje titrao ciničan osmeh. — Vi možete čoveka zaista da nasmejete, mister Majlse. Pa, zar vi zaista mislite da nakon svega što sam ovde čuo možete tek tako da me se rešite? Pa, zar se ne plašite da bi iznenada mogao da pređem na drugu stranu?

— Ne, ni najmanje se ne plašim! — dreknuo je Majls.

— Da, ali i druga strana dobro plaća. A... — Met nije, međutim, stigao da završi misao do kraja, pošto je prostoriju ispunio zaglušujući prasak dva „kolta” koji su gotovo istovremeno zagrmeli u rukama Majlsa i Riči Gintera.

Majls je sedeći za stolom, već duže vreme držao oružje u krilu, a pokret Ginterove ruke je bio do te mere munjevit da niko od prisutnih revolveraša u prvi mah nije ni shvatio šta se uopšte dogodilo. A ponajmanje Met, koji se mrtav skljojao sa stolice.

Dok je dim baruta i dalje ispunjavao Majlsovu kancelariju, ostali revolveraši su kao skamenjeni sedeli na svojim mestima.

Nastali tajac je prekinuo Majls, koji je mirno otvorio jednu od fioka na svom radnom stolu i u nju spustio revolver.

— Prvo i osnovno pravilo koga se uvek pridržavam je, da svaki posao izuzetno ozbiljno shvatim. A isto to očekujem i od ljudi koji rade za mene, naročito što ih odlično plaćam za svaki valjano obavljen posao. Ko na takvu vrstu saradnje nije spreman, taj bi trebao na lep način da se rastane od mene, pošto nikom ne dozvoljavam da mi preti, samim tim što to ni ja ne činim. A sada, kada smo i ovaj problem rešili, mogu da vam saopštim svoju odluku, da ćemo i pored svega postupiti po prvobitno zamišljenom planu.

Time je za Majlsa razgovor bio završen, što je svima jasno stavio do znanja na taj način što se podigao i pošao prema vratima kancelarije. U prolazu je potapšao Ričija po ramenu, nakon čega je napustio zgradu kompanije „Vestern-Denver”.

— Sto mu gromova! Još nikada nisam video Majlsa ovako odlučnog i nepokolebljivog — reče jedan od revolveraša, kada su ostali nasamo sa Ginterom. — Skoro da čovek poveruje da će lično poći da se razračuna sa Šejnom.

— Možda si čak i u pravu — promrmljao je Ginter zamišljeno.

IX

Kada se Šejn napokon probudio u zagrljaju svoje stare prijateljice Čili, sunce je već prešlo svoj zenit. Pomalo punačka, ali izuzetno privlačna Čili je bila oličjenje prave zrele žene u najboljim godinama. Posedovala je malu radnju u kojoj je prodavala uglavnom ženske haljine i cipele i koju je čim se Šejn pojavio, zatvorila, iz kako je ona to nazvala, porodičnih razloga.

Još uvek iscrpijeni od strastvene igre kojoj su se prepustali sve do prvog svitanja oboje su se lenjo podigli iz kreveta i počeli da se oblače u nameri da odu negde zajedno na ručak pre nego što Čili konačno ponovo otvori radnju.

Potpuno obučena Čili je upravo sedela pred ogledalom i brižljivo češljala svoju dugu plavu kosu, koju je obično vezivala u pundu, kada se na ulaznim vratima začulo nećije kucanje. Užurbanim korakom ona se uputila prema vratima da bi se samo koji trenutak kasnije pomalo namrštena vratila nazad u spavaću sobu, gde je Šejn upravo privezivao opasač sa svoja dva „re-mingtona”.

— Neki mister Mardok te očekuje u banci. Rečeno mi je da je stvar dosta hitna i da bi trebalo odmah da odeš do njega. To opet znači da od našeg ručka nema ništa, zar ne?

— Kad-tad ćemo i to nadoknaditi, Čili. No pošto sam u grad stigao poslom, bio bi red da mister Mardoka ne ostavim da čeka. I nemoj se mnogo ljutiti na ljude iz banke, jer da nije bilo njih, ne bi ni došao u Santa Fe, a onda ne bi ni bilo ove predivne noći koju smo proveli zajedno i koje ću se još dugo sećati.

— Nadam se ipak da ćemo se barem još jednom videti, pre nego što odeš iz grada — reče ona kada je Šejn nežno poljubio u obraz i uputio se prema vratima.

— Budi bez brige, Čili. Vraćam se najkasnije za pola sata.

Razlog zbog koga je Adam Mardok pozvao bio je falsifikovani novac koji je upravo stigao iz Vašingtona. Prepuni sanduci su se nalazili u Mardokovoj kancelariji i za njihov sadržaj je osim njega znalo još samo nekoliko njegovih najbližih saradnika.

— Eto vidiš! Bio sam u pravu kada sam rekao da novac samo što nije stigao — rekao je Šejn kada je ušao u kancelariju i kada se rukovao sa Mardokom. — Nego, reci koliko ga ima?

— Nešto malo manje od tri miliona! — odvratio je Adam Mardok sa neskrivenim razočaranjem u glasu. — Problem nije međutim u tome što ga nema dovoljno, već što gori falsifikat tokom cele moje službe po raznoraznim bankama nisam video.

Prišavši sanducima, Šejn je na jednom od njih podigao poklopac i iz njega izvukao svežanj novčanica od stotinu dolara.

— Boja baš i ne odgovara u potpunosti, a i kvalitet papira nije ni izbliza kao kod pravih novčanica, ali šta je tu je. Verovatno oni u Vašingtonu nisu imali ništa bolje od ovoga. Nadam se samo da Majls i njegovi ljudi neće odmah primetiti ono što je tebi kao stručnjaku odmah palo u oči.

— Daleko veći problem je taj što ih ima samo nešto malo više od dva miliona i šest stotina hiljada.

— To nema nikakve veze, pošto ga sigurno neće odmah na licu mesta prebrojavati. Sada kada je novac tu, zabava može da počne! Jeste li se već dogovorili kada će se sanduci utovariti u Majlsov transporter?

— Odmah sutra ujutro!

Šejnu je to u potpunosti odgovaralo, pošto je na taj način mogao još da navрати do Čili i da se oprostí od nje, a da ipak pre novca stigne u Denver. Voz koji je polazio u kasnim večernjim satima stizao je po redu vožnje negde u isto vreme kada je i transporter po Mardokovim rečima trebao da napusti Santa Fe.

— Onda je sve dogovoreno, Adame! Ali ne zaboravite da pre

utovara dobro obezbedite ove sanduke da ne bi neko pre vremena primetio da se radi o falsifikovanim novčanicama.

— Koliko pratioca da...

— Ni jednog jedinog! — zahtevao je Šejn kategorično.

— Pa, zar im se to neće učiniti sumnjivim? — upitao je Adam Mardok zabrinuto.

— Siguran sam da neće, pošto je vagon tako napravljen da pratinja uopšte i nije predviđena. Pošto se radi o pravom pravcatom trezoru na točkovima onaj ko nema ključeve od njega i ne može da uđe unutra.

— Što znači da će te protuve sigurno eksplozivom razvaliti vrata.

— I ja sam tog mišljenja, iako bi mogli i da se domognu ključeva. No, to bi bili suviše nedvosmisleni dokazi upereni protiv Majlsa, a on to sigurno neće hteti da rizikuje... I još nešto: ne samo što nećemo poslati nikakvu pratinju, već ćemo vagon prikačiti na teretni, a ne na putnički voz.

— Pa to je i onako bilo predviđeno od strane Majlsove kompanije — rekao je Adam Mardok, da bi odmah zatim još dodao: — A šta ćemo ako Majls od svega ovoga ipak digne ruke?

— Zaplombirajte sanduke. Tako Majls neće moći da primeti da smo pokušali da ga izigramo. U tom slučaju ćemo morati da smislimo drugi način kako da mu doskočimo. No, sačekajmo prvo da vidimo da li će Majls zaista biti u stanju da se odrekne cvako primamljivog plena. Ako se ispostavi da nije, onda ćemo možda već sutra uveče moći da ga strpamo iza rešetaka.

— Mislim da smo se uglavnom oko svega dogovorili, Šejne. Odmah nakon što voz napusti Santa Fe, ja ću ti poslati telegram u Denver, tako da ćeš znati kako da postupiš.

— Dogovoreno! Nego, reci ti meni Adame, šta je sa našim kapetanom?

— I dalje insistira na tome da na kompoziciju prikačimo dva dodatna vagona u koje bi se smestili on i još četrdesetorica ljudi sa svojim konjima.

— Pa taj je zaista prava pravcata tvrdoglava budala! — procedio je Šejn ljutito.

— Sve mi se čini da u tome neću moći da ga sprečim — odvratio je Mardok.

— Šta?!

Adam Mardok nemoćno sleže ramenima.

— Na taj način bi verovatno mogao da se domogne nekolicine bandita, ali Majlsa nikako! Zna li taj umišljeni rendžer da je novac uopšte pristigao?

— Još ne, pošto sam o svemu hteo najpre tebe da obavestim.

— Onda mu nemoj ništa ni govoriti. Utovarite neprimetno sanduke i krećite!

Mardokovo lice se odjednom smračilo i razvuklo u neku čudnu grimasu.

— Ako se dobro sećam našeg jučerašnjeg razgovora, onda si

mi dao svoju reč da ćeš mi ga skinuti sa vrata. Pa taj suludi rendžer uopšte nema predstavu o tome kakvo stanje vladava u Denveru tako da bi samom svojom pojavom mogao da uništi sva naša nastojanja da se konačno domognemo Majlsa.

— U redu, neću obavestiti kapetana da transport polazi sutra u zoru. No, pitam se da li će pljačka lažnog novca zaista oterati Majlsa iza rešetaka ili će kao i bezbroj puta do sada uspeti uz pomoć svojih advokata da se izvuče?

— Zatvor mu ne gine, bez obzira da li se radi o pravom ili lažnom novcu. Bitna je namera, Adame. A kada se Majls konačno nađe iza rešetaka, tada se mnog. ljudi više neće usruvati da ga svojim iskazima dodatno terete što će ga sigurno odvesti na vešala, a ne na robiju, sa koje bi mogao eventualno da pobjegne.

— U redu, Šejne, ubedio si me da ipak postupamo po tvoje. Nego, reci mi da li odmah krećeš za Denver?

— Da i to iz ovih stopa.

Nakon što su se na rastanku srdačno pozdravili, Šejn se vratio do Čili pošto je do polaska voza imao još nepuna dva sata vremena. Čili je bila pomalo razočarana kada je saznala da će uskoro napušta Santa Fe, no on je utešio na taj način što joj je čvrsto obećao da će se po obavljenom poslu u Denveru vratiti u Santa Fe, odakle je nameravao da Sedmoj brigadi pošalje konačan izveštaj o Majlsovom hapšenju.

X

Čili ga je otpratila do stanice gde je Šejn još jednom rekao da joj obeća da će se vratiti, i to uskoro, a ne tek nakon nekoliko meseci ili možda čak nekoliko godina.

Kada je voz napustio Santa Fe, Šejn se sa putnom torbom ispod glave pružio po tapaciranoj klupi i ubrzo utonuo u dubok san. Poučen ranijim iskustvom, ovoga puta je za svaki slučaj u rukama čvrsto držao svoju „Parker gan“.

Putovanje je proteklo izuzetno mirno tako da je u osvit sledećeg dana Šejn stigao u Denver. Prvo što je uradio bilo je da ode do telegrafske stanice gde ga je već čekao Mardokov telegram. Teretni voz na koji je bio prikačen i specijalni transporter u dogovoreno vreme napustio je Santa Fe, tako da se njegov dolazak mogao očekivati negde oko osam sati te iste večeri. Odatle je preko Kanzas Sitija trebao da nastavi putovanje dalje na istok sve do Sent Luisa, svog konačnog odredišta.

Prebacivši svoje stvari preko leđa, Šejn se uputio prema hotelu gde je u tamošnjem restoranu obilato doručkovao, pošto je još tokom putovanja osetio strahovitu glad. Uživanje sa kojim se prepustio jelu umanjivala je jedino briga za malu kovrdžavu Beti za koju je sumnjao da su je Majls i njegovi ljudi u međuvremenu pustili. Tu sumnju je mogao da odagna jedino Majls ili neko od njegovih ljudi, te je stoga odlučio da potraži jednog od njih.

Napustivši hotel, uputio se ulicom koja je vodila prema

upravnoj zgradi kompanije „Vestern-Denver“ gde je ugledao dvojicu momaka čijih lica nije mogao da se seti, ali je zato postojala opasnost da bi oni mogli da ga prepoznaju. Stoga je korčajući drugom stranom ulice produžio zajedno sa ostalim prolaznicima još nekih dve stotine jardi dalje, gde je prešao preko ulice i oprezno krenuo natrag. Već nakon pedesetak jardi naišao je na širom otvorenu kapiju jedne od susednih zgrada, kroz čije je dvorište neprimećen uspeo da se domogne ograde koje je zgradu kompanije „Vestern-Denver“ odvajala od okolnih zdanja. U njenom dvorištu je sve bilo mirno, ali je zato opasnost dolazila od mnogobrojnih prozora na spratovima sa kojih je bio dovoljan samo jedan jedini pogled nekog od onih koji su ga poznavali. Pa ja već trenutak kasnije nastane pravi pravcati pakao. Zbog toga je Šejn produžio dalje duž ograde, sve dok nije stigao do pomoćnih objekata, koji su se nalazili u dnu dvorišta Majlsove kompanije.

Nakon što se još jednom uverio da na sada već dosta udaljenim prozorima nema nikoga, Šejn je preskočio ogradu i krenuo prema obližnjoj štali u kojoj je neko tiho pevušio.

Možda je to prava prilika da saznam nešto više, pomisli Šejn. A naročito što je malo verovatno da bi neko od štalskih momaka mogao da ga prepozna.

Da se u stvari grdno prevario, Šejn je shvatio čim je otvorio vrata štale. Na samo pet koraka od njega sa ogromnom metlom u ruci stajao je jedan od dvojice momaka, koji su pre nekoliko dana trebali da ga otprate do stanice. Ugledavši Šejna pred sobom, ogromni plećati momak je zastao kao gromom ošinut.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je munjevito potegao revolver i uperio ga u očigledno degradiranog Majlsovog gorilu čije se lice iskrivilo u čudnu grimasu.

— Da se nisi slučajno mašio za tu svoju pucaljku! — pro-siktao je Šejn jedva čujnim glasom. — Ovoga puta te neću tresnuti samo po njušci, već ću ti sa zadovoljstvom prosvirati tu tvoju smrdljivu lobanju, ako bilo šta nepromišljeno pokušaš. A sada govori, gde ste sklonili moju prijateljicu ili ti se loše pišer!

— To ćeš morati da upitaš Gintera — odvratio je div odmahnuvši preplašeno svojom ogromnom glavom.

— Dobro, a gde njega mogu da nađem?

— To ćeš morati da pitaš one tamo preko u zgradi. Moj posao je jedino da počistim ovde i da otunarim konje, a onda sam slobodan za danas. Ja zaista ništa drugo ne znam!

Šejn u sebi tiho opsova. Pa zar je zaista morao da naleti na ovog tupavka? Pogledom je preleteo preko ogromne štale u čijim pregradama je bilo mesta barem za dvadesetak konja, no u kojima ih je u ovom trenutku bilo samo četiri.

— Pa što se timarenja tiče, sve mi se čini da nećeš baš morati da se pretrgneš od posla. — promrmljao je Šejn.

— Ostale sam pre sat vremena osedlao i njihovi vlasnici su ubrzo zatim odjahali!

— A kuda to?

— O takvim stvarima se ovde u štali ne priča — odvratio je momak siegnuvši ramenima. Šejnu se, međutim, sve više činilo da on baš i nije tako glup kakvim se pravio.

A onda su se iznenada začuli nečiji koraci. Munjevito šćepavši momka za okovratnik, Šejn je zajedno sa njim potražio zaklon u jednom od boksova za konje.

— Da slučajno nisi zucnuo ili ću ti razneti glavu! — prosijtao mu je Šejn na uho.

Samo trenutak kasnije na vratima štale se pojavio čovek čije je korake Šejn maločas začuo. Bio je to konjušarev drugar, koga je Šejn u hotelu već prvim udarcem poslao u carstvo snova.

— Pepe! — uzviknuo je on na vratima. — Jesi li tu?

Šejn je u tom trenutku drškom revolvera tresnuo Pepea po glavi, tako da je ovaj samo zakolutao očima pre nego što je izgubio svest.

— Pepe? — upitao je debeljko na vratima kada je začuo buku koju je Pepeovo ogromno telo stvorilo pri padu na brižljivo počišćen štalski pod.

Gotovo istovremeno Šejn se sa „remingtonom“ u ruci pojavio iz zaklona i procedio:

— Dolazi ovamo, amigo!

— Sejne! — uzviknuo je debeljko, preneraženo iskolačivši oči.

— Kako li si me samo prepoznao? — odvratio je Šejn podrugljivo. — A sada dolazi ovamo ili ću tu tvoju debelu stomachu napuniti olovom!

Za razliku od Pepea debeljko nije bio naoružan, no ipak je podigao ruke uvis i laganim korakom se uputio prema Šejnu.

— Tražim plavokosu devojkicu sa kojom ste me zatekli u hotelu. Dakle, gde je ona sada? — izgovorivši ove reči, Šejn ga je šćepao za pojas od pantalona i povukao ga dublje u štalu da bi on mogao da vidi nepomično telo svog drugara.

— Ni on nije hteo ništa da mi kaže! — dodao je Šejn lede-nim glasom. — A što je najgore, nikako nije hteo da poveruje da ću ga srediti ako ne progovori. A šta je sa tobom?

Ugledavši blistavo sečivo ogromnog lovačkog noža, koje mu je Šejn poturio pod nos, debeljko je sav prestravljen uzviknuo:

— Pa ti si ga jednostavno preklao!

Ne cbazirujući se ni najmanje na debeljkov vapaj, Šejn je prosijtao:

— Hajde, govori, ako nećeš da prođeš isto kao i on!

— Drže je zatočenu na ranču! — promrmeljao je debeljko isprekidanim glasom.

— U redu! A sada mi još samo reci gde se taj ranč nalazi?

— Pored samog puta koji vodi za Balder! — odvratio je ovaj. — Otprilike na dve milje od grada videćete poveću zgradu sa leve strane puta i...

Debeljko dalje nije stigao, pošto je Šejn i njega tresnuo drškom revolvera po glavi, nakon čega ga je odvuкао do njegovog drugara. Pre nego što je izašao iz štale, Šejn je još neko

vreme napregnuto osluškivao, ali nije ništa sumnjivo mogao da primeti.

Bio je svestan rizika u koji se upuštao time što je ovu dvojicu ostavljao ovde u štali. no on jednostavno nije bio čovek koji bi na drugi za mnoge daleko efikasniji način mogao da se reši neželjenih svedoka. Ovako je računao da neće imati više od sat vremena pre nego što ponovo dođu svesti i pre nego što obaveste ostale Majlsove ljude da je ponovo u gradu.

Nakon što je nečujno izašao napolje na dvorište, Šejn je istim putem kojim je i došao napustio zgradu kompanije „Western-Denver”.

Vrativši se nazad u hotel, Šejn je iz štale izveo svog mrkova, smestio dvocevku u futrolu pod sedlom i u laganom kasu krenuo prema izlazu iz grada u pravcu malog mestačeta Baldera.

I zaista već nakon dve milje je, kao što je to debeljko rekao, ugledao u maloj uvali sa leve strane puta ranč na kom se navodno nalazila mala kovrdžava Beti.

Bez mnogo promišljanja Šejn je napustio glavni put i uskom prašnjavom stazom krenuo prema glavnoj zgradi iza koje se nalazilo još mnoštvo drugih objekata. Učinio je to i pored činjenice što je na pašnjacima pored kuće primetio desetak osedlanih konja, no pošto mu je preostajalo sve manje vremena do dolaska voza i nije imao drugog izbora. Sve što je imao da obavi morao je da uradi najkasnije do osam sati uveče kada se očekivao dolazak voza iz Santa Fe. Ukoliko se tada ispostavi da je voz usput napadnut i opljačkan, tada ni na trenutak neće smeti da se izgubi iz Majlsove blizine.

Osvrnuvši se još jednom unazad, pogledao je prema Denveru, no odatle se i dalje niko nije pojavljivao, što je moglo samo da znači da se ona dvojica još uvek nisu bili osvestili.

A onda je mamuzama blago podbo mrkova i poterao ga dalje prema dvospratnoj kući ispred koje se nalazilo mnoštvo najrazličitijeg cveća koje je svojom svežinom naprosto odudaralo od celokupnog okolinog predela. Osećao je da ga kroz prozore kuće prate nečiji budni pogledi, no ipak se nadao da ga momci koji su po rečima Pepeovog drugara čuvali Beti neće prepoznati i da će mu već nekako poći za rukom da je odavde izbavi.

XI

Tek kada je Šejn gotovo već bio stigao do kuće, na vratima su se sa puškama u rukama pojavila dvojica momaka. Obojica su bili obučeni u platnene pantalone i karirane košulje preko koje su nosili kožne prsluke. Jedan od njih je držao pušku ležerno prebačenu preko ramena, što je Šejnu zaista ulivalo nadu da nisu znali koga imaju pred sobom.

Svojom celokupnom pojavom i svojim držanjem obojica su delovali prilično bezopasno, iako su ga netremice posmatrali sa popriličnom dozom podozrenja.

— Ko ste vi i šta ovde uopšte tražite, mister? — upitao je momak sa puškom preko ramena.

Ne obazirući se ni najmanje na ovo njegovo pitanje, Šejn je dojahao na samo nekoliko koraka od njih, a onda je mirno sjahao i rekao.

— Kakva li su to samo glupa pitanja? Pa, koliko ja znam, moj dolazak je ovde već odavno najavljen, ili se tu možda ipak varam?

Ne sačevakši bilo kakav odgovor, Šejn je već u sledećem trenutku munjevitim pokretom izvukao sačmaricu iz futrole i preteći je uperio u dvojicu momaka koji kao da nise shvatili šta se to dogodilo. U dva koraka se i on našao na verandi pored njih, tako da je sada mogao da bude siguran da ga sa gornjih prozora niko ne vidi.

Naprostu skamenjeni momci za koje se ispostavilo da su, u stvari, bili najobičniji kauboји, su zurili u zloslutni otvor ogromne dvocevke.

— Došao sam po devoјku! — procedio je Šejn. — Dakle, govorite, gde je ili još bolje dovedite je ovamo! I da nijedan od vas dvojice nije pomislio da bi mogao bilo šta da pokuša, jer ću ga napuniti sačmom koja pravi lepe ogromne rupe na stomaku.

Dvojica kauboја se na trenutak zagledaše da bi odmah nakon toga ponovo svoje poglede uperili u otvor „parker gan” čije su cevi bile brižljivo skraćene da bi se još više povećalo raspršujuće dejstvo pušanih zrna napunjenih krupnom sačmom.

Tek nakon što ih je razoružao i saterao uza zid kuće, jedan od njih je uspeo tiho da dobaci svom drugaru:

— Ovo mora da je onaj Šejn o kom nam je gazda govorio.

— Upravo tako. A pošto sada više nema potrebe da vam se predstavijam, mogli bismo da pođemo u kuću. I ne zaboravite, došao sam jedino po Beti, dok sam vas spreman da ostavim na miru, ukoliko i vi to sa mnom učinite. Dakle?

Njih dvojica se ponovo ćutke zagledaše.

— Momci, budete li i dalje ćutali kao zaliveni, moraću da upotrebim ovo što držim u rukama, no onda vas ni rođena majka neće prepoznati.

Pogledi im se opet zadržашe na sačmarici oko čijih okidača se Šejnov prst polako grčio, a onda su obojica gotovo uglaš uzviknuli:

— Stani, što se nas tiče možeš slobodno da je vodiš!

Nakon što je jedan od njih glasno uzviknuo devoјčino ime, u kući su se začuli nečiji užurbani koraci.

— Nas dvojica smo sami ovde sa njom — dodao je momak koji je pozvao Beti, kada je ugledao zloslutno sevanje u Šejnovim očima.

Šejn je hteo još da ih upita kako to da oko kuće ima desetak, a ne samo dva osedlana konja, no u tom trenutku su se već otvorila vrata i na njima se pojavila mala kovrdžava Beti.

— Še'ne! — uzviknula je ona van sebe od sreće što ga po-

ново vidī, da bi odmah zatim jurnula prema njemu i obesila mu se oko vrata.

Priliku koja im se tako iznenada ukazala, kada se Beti našla između njih i Šejna, dvojica kaubojā srećom nisu iskoristili, već su i dalje stajali kao skamenjeni na samo nekoliko koraka od „vinčesterki“, koje je Šejn oslonio o zid kuće nakon što ih je razoružao.

— A sada se gubite oдавде! — prosiktao je on, odvojivši Beti od sebe.

Tako nešto dvojici kaubojā nije trebalo dva put govoriti, već u sledećem trenutku izgubili su se glavom bez obzira.

Beti za koju Šejn baš i nije imao utisak da joj je ovde na ranču bilo loše, se podigla na vrhove prstiju i svojim vragolastim glasom uzviknula:

— Hej, Smajli, Džeki! Pa, nadam se da ćemo se bilo kad ponovo sresti!

— Šta li ovo sada treba da znači? — upitao je Šejn pomalo začuđeno

— Ništa, osim što se zaista radi o dobrim i dragim momcima. Pa, njima je zaista bilo žao što su morali da me drže ovde.

— Jesu li stvarno sami ovde na ranču? — upitao je Šejn još uvek ne verujući da je sve ovako lako teklo.

— Trenutno da! — odvratila je Beti dok im je i dalje mahala, iako se njih dvojica ni za trenutak nisu bili osvrnuli. — Ranč inače pripada Majlsu, ali on o njemu uopšte ne vodi računa. To čine Smajli i Džeki, koji ovde sve održavaju u najboljem redu, dok se Majls ne povuče ovamo kada jednog dana više ne bude direktor „Vestern-Denver“ kompanije.

Pošto se sunce polako spuštalo prema horizontu, Šejn više nije imao vremena za bilo kakve priče, te je jednostavno uhvatio Beti za ruku i zajedno s njom uzjahao mrkova. U tom trenutku je u daljini ugledao četvoricu jahača, koji su se u besomučnom galopu približavali iz pravca Denvera. Bili su još uvek suviše udaljeni da bi mogli da ih primete, tako da je Šejn mirno poterao mrkova niz padinu koja se sa severne strane nalazila tik uz kuću. Tek kada su se našli pri dnu male skrivene uvale, Šejn je mamuzama blago podbo mrkova i naterao ga u galop. Jahali su izvesno vreme kroz predeo koji je bio prekriven gustim rastinjem da bi nakon nekoliko prevaljenih milja Šejn ponovo usmerio mrkova prema jednom od mnogobrojnih puteva koji su vodili iz Denvera. Pomisao na Majlsa, Gintera i voz koji je uskoro treba da pristigne naterala ga je da jaše sve brže prema mestu na kom je nameravao da skloni Beti. Iz ono malo razgovora, što su u pauzama svojih ljubavnih igara vodili, Šejn je znao da se u blizini Denvera nalazi malo zabito imanje koje je pripadalo njenoj sestri i koje je u ovim trenucima moglo da joj pruži najsigurnije utočište.

Nepunih pola sata kasnije Šejn je predao Beti porodici njene sestre, upozorivši je na rastanku da sledećih nekoliko dana ne napušta imanje, a kamoli da se pojavljuje u gradu.

Vreme dolaska voza iz Santa Fe se polako približavalo, no

Šejn je ipak na vreme uspeo da se vrati u Denver i da tačno u osam sati bude na stanici. Od telegrafiste je saznao da je trenutni voz na koji je bio prikačen i specijalni vagon sa novcem po redu vožnje napustio Kolorado Springs, no vreme je sve više odmicalo, a kompozicija još uvek nije pristizala.

Za razliku od službenika na stanici, Šejnu su više nego dobro bili poznati razlozi zbog kojih je voz kasnio, te je zbog toga tačno znao šta je trebalo učiniti.

XII

Umesto svog sivog dvorednog odela Majls je na sebi imao jednostavne jahaće pantalone i jaknu od kože ispod koje se razirao risiko pripasan „kolt”. Sada je konačno i po svom spolašnjem izgledu ličio na Majlsa iz mladih dana, kada je zajedno sa drugim radnicima postavljao železničke pragove i kada su svi zajedno neprekidno bili prisiljeni da se brane od napada Indijanaca i raznoraznih protuva.

Ispred njega na radnom stolu nalazila se nova novcata „vinčesterka”, kao i njegov stari tamnozeleni šešir. Ovakav način odevanja za Majlsove ljude nije bio ništa novo, pošto je iako na mestu direktora kompanije, znao često da ovako obućen pođe u obilazak pruge.

Majls nije bio čovek koji bi se bilo čega plašio, no sada je bio primetno nervozan. Razlog tome je bila vest koju mu je doneo jedan od njegovih ljudi, a koja je kazivala da se Šejn ponovo pojavio u gradu. Pored toga mu je još rekao da je Šejn preko u štal: pretukao Paba, koga su svi zvali Pepe, kao i njegovog nerazdvojnog drugara Erla i da je nakon toga odjahao do ranča, gde su krili onu malu drolju Beti.

Saznavši sve ovo, Majls počeo poput podivljale zveri da šeta tamo-amo po kancelariji. U trenutku kada se na vratima začulo nečije tiho kucanje on se okrenuo i razdražljivo doviknuo: — Napredi!

Bio je to njegov naslednik na mestu direktora Riči Ginter.

— Najzad, Riči! Dakle?

— Nema sumnje da se zaista radi o Šejnu — odvratio je Ginter. — Saznali smo da je bio na ranču i da je uspeo da odvede onu malu drolju. Ona dvojica kauboja na ranču su se poneli kao pravi pravcati idioti.

— I? — procedo je Majls smrknuta lica.

— Još uvek ga prate. Njih ukupno šestorica!

— Porogu, Riči, pa zašto čitavu stvar nisi uzeo u svoje ruke! — proktao je Majls. — Još uvek ga prate, ha! Kada tako nešto čujem, diže mi se kosa na glavi. Riči! Mogu da se kladim sa tobom da će ta šestorica samo izmoriti svoje konje a da ne pronadu makar najmanji trag. Pa oni čak ne znaju u kom pravcu je Šejn krenuo.

— Imamo razloga da verujemo da je krenuo u Balder

— A kakvi su to razlozi, Riči?

— Pa krenuo je u tom pravcu, a i naši ljudi su ga poslednji put videli upravo na tom putu.

— Sve to nije ništa, Riči! — procedio je Majls duboko uzdahnuvši. — Ako je i krenuo na sever to za mene još uvek nije razlog da verujem da se upravo tamo i uputio. Pa to je toliko providno da samo budale i naivčine mogu na tako nešto da nasednu. No nećemo sada više o tome! Čim se momci vrate sa novcem i čim sav taj novac sklonimo na sigurno mesto, krenućemo svi zajedno u poteru za tim prokletim nitkovom. A onda ću ja lično preuzeti komandu ...

— Nema uopšte potrebe da se brinete, ser! — prekinuo ga je Ginter. — Pa hendikepiran je samim tim što sada i tu ženu ima na vratu. A pored toga imaju samo jednog jedinog konja, tako da ...

— Da sam na tvom mestu ne bih baš bio siguran u ono što govorim, Riči — odvratio je Majls grubo. — Nešto slično se dogodilo pre mnogo godina. Mislili su da je to bilo negde u oblasti Sokoro. Tada su Indijanci napali naš logor pored pruge. Stražari su kao i obično zaspali na svojim osmatračnicama, tako da su se ti crveni pasji sinovi odjednom pojavili kao da su iz zemlje iznikli. A nas je bilo troje na jednom konju, no ipak smo uspeli da im umaknemo.

U tom trenutku se ispred zgrade začuo neki neodređen žamor. Namrštivši se, Majls je iz džepa izvukao zlatan sat i rekao:

— Šta li ovo sada treba da znači? Pa nemoguće da su se momci već vratili.

— Moguće, pošto ionako niko drugi ne može da priđe zgradi — odvratio je Riči Ginter nakon čega je pošao prema vratima. — Postavili smo straže oko cele zgrade tako da se Šejn ovde sigurno neće još jenom pojaviti. Bar ne živ!

Kada je Ginter otvorio vrata malo je nedostajalo, pa da se sudari sa Gordonom Velsom koji je predvodio grupu revolveraša koji su bili zaduženi da opljačkaju specijalni transporter. Dok je ulazio unutra praćen ostalim momcima, koji su vukli sanduke sa novcem, Velsovo lice je naprosto blistalo od zadovoljstva.

— Sve je išlo kao po loju, ser! — uzviknuo je Vels ushićeno.

— Ali kako to da ste se već vratili? — upitao je Majls i dalje ne odvajajući pogled od kazaljke na časovniku, da bi se zatim zadovoljno nacerio i dodao: — Pa, vi mora da ste doleteli, a ne dojahali ovamo.

Prostorija je sada bila krcata Velsovim ljudima, kao i teško natovarenim drvenim sanducima.

— Dajte to ovamo, ljudi! — uzviknuo je Vels, pokazujući prema Majlsovom radnom stolu.

— Nakon što smo obavili posao, vratili smo se prugom u Denver — počeo je zatim Gordon Vels da objašnjava Majlsu razloge zbog kojih su se pre vremena vratili u grad. — To ne samo što je najkraći put, već smo jašući po sitnom tucaniku izbegli da sa sobom ostavimo ma i najmanji trag.

Majls je bio izuzetno zadovoljan onim što je upravo čuo. Bes koji se u njemu nagomilao saznanjem da je Šejn ponovo u gradu i da su njegovi ljudi tako naivno dozvolili da ih izigra bio je odjednom kao rukom odnesen.

— Odlično ste to uradili! — rekao je Majls, potapšavši u znak priznanja Velsa po ramenu. — Momci, sa vama sam zaista izuzetno zadovoljan.

— Sanduci su kao što vidite zaplombirani i zapečaćeni — procedio je Vels dok je prstima dobivao po poklopcu sanduka.

— Znači li to da niste čak ni zavirili unutra? — upitao je Riči Ginter.

— Nismo, ali za tako nešto i nije bilo razloga, pošto su ovo bili jedini sanduci koje smo u celom vagonu uspeli da pronademo — odvratio je Vels.

— A jeste li ga posle digli u vazduh? — umešao se Majls.

— Što se toga tiče, budite potpuno bez brige, ser! Od čitavog vagona su na kraju ostali samo točkovi zajedno sa osovinama, dok se sve ostalo razletelo u prečniku od nekih pedesetak jardi.

— Odlično, a sada otvorite te proklete sanduke! — uzviknuo je zadovoljno Majls.

Čim su začuli ovo toliko dugo očekivano naređenje, Velsovi ljudi počeli svojim ogromnim noževima da otvaraju sanduke. Začulo se najpre glasno lomljenje drveta, a onda se pred njihovim iskolaćenim očima pojavio prizor koji su svi tako željno iščekivali.

— Pobogu, koliko je tu novaca! — uzviknuo je jedan od revolveraša. — Tri miliona dolara! Pa to je da čovek ne poveruje.

Već u sledećem trenutku Riči Ginter je iz jednog od četiri ogromna sanduka izvukao svežanj novčanica i pružio ga Majlsu.

Zadovoljno se nacerivši Majls je uzeo novčanice u ruke, no kada je izvukao jednu i kada je osmotrio sa obe strane, njegovo lice se iznenada uozbiljilo.

Šta li sada nije u redu, pitali su se okupljeni revolveraši na čelu sa Riči Ginterom.

Ne obazirući se na njihove znatiželjne poglede, Majls počeo pomahnitao da pretura po sanducima. Najpre su svi pomislili da on to broji novac, pošto je vadio novčanicu po novčanicu i zatim je ispuštao na pod, no kada je Majls prišao stolu i kada je odatle izvukao još jedan svežanj novčanica, koji je pažljivo promatrao, počele su da ih obuzimaju najcrnje slutnje.

— Ovo je najobičniji falsifikat! — uzviknuo je Majls da bi već u sledećem trenutku počeo kao sumanut da se cereka i da svuda naokolo razbacuje novčanice iz sanduka.

Kada se donekle smirio, Majls je pred sobom ugledao umezverene poglede svojih ljudi.

— Pa to je nemoguće! — prekinuo je Riči Ginter sveopšti tajac.

— I te kako je moguće! — uzviknuo je Majls. — Neko nas

je namagarčio kao najobičnije žutokljunce. A uveren sam i da znam ko je ovo sve zamislio. Taj, taj prokleti Šejn...

Dohvativši šešir i „vinčesterku“ sa stola, Majls je unezverenim glasom rekao Ginteru:

— Rici! Vodite me što pre odavde, i ne samo odavde iz zgrade, već i iz grada, inače će za sve biti suviše kasno!

Te njegove reči kao da nisu ni doprle do svesti okupljenih revolveraša, koji su skamenjeni stajali nasred sobe nemo zureći u Majlsa, koji je u roku od samo nekoliko minuta ostario barem desetak godina.

— Idemo! — dreknuo je ponovo Majls, uputivši se prema vratima. — Idemo ili smo izgubljeni! I to svi do jednog!

Iako i dalje nisu shvatili smisao njegovih reči, revolveraši su krenuli za njim. A onda su u trenutku kada se Majlsova ruka spustila na kvaku dole u prizemlju odjeknuli revolverski hici. Sa oružjem u rukama svi do jednog jurnuše za Majlsom, koji se već nalazio pored stepeništa napregnuto osmatrajući šta se dole događa. Prizor koji su ugledali naterao ih je da zastanu kao gromom ošinuti. Momci koji su bili zaduženi za obezbeđenje zgrade, a koji su u prvom redu trebali da pripaze da se Šejn ponovo ne pojavi, sada su se uz besomučnu pucnjavu povlačili gore prema spratu.

— Šejn, taj prokleti kurvin sin mora da je dole! — uzviknuo je Majls.

Dole u prizemlju je pucnjava na trenutak utihnula što su preostali Majlsovi ljudi iskoristili da nastave sa povlačenjem. Majls je bio van sebe od besa, pošto je verovao da ove kukavice beže pred jednim jedinim čovekom. Da je bio u zabludi shvatio je tek kada je dole u prizemlju odjeknuo njemu dobro poznat prodoran glas:

— Ovde šerif grada Denvera! U ime zakona, predajte se! Blokirali smo sve izlaze, tako da nemate nikakvih izgleda da se odavde živ: izvučete, ukoliko se odmah ne predate.

— Sto mu gromova, pa to je stvarno šerif — procedio je Rici Ginter — I ovo mora da je Šejnovo maslo.

— Gde je taj prokleti Šejn? — upitao je Majls jednog od momaka, koji su se već nalazili pri samom vrhu stepeništa.

— Njega uopšte nismo ni videli, ser! — odvratio je ovaj. — Dole je odjednom banuo šerif sa još petnaestak ljudi, rehavši da namerava da vas uhapsi.

U tom trenutku se pored Majlsa našao Gordon Vels koji ga je ščepao za ruku i doviknuo svojim ljudima:

— Napred!

Majls je pokušao da se oslobodi Velsove ruke i da sam stane na čelo svojih plaćenika, no Gordon Vels ga je u tome sprečio. Pustio ga je tek kada su svi njegovi ljudi jurnuli napred niz stepenište da bi im se tek onda njih dvojica zajedno sa Ginterom priključili.

Šejn je ljutito opsovao kada je začuo pucnjavu u zgradi kompanije „Vestern-Denver“. A upravo je to bilo ono što je nameravao da spreči. Po njegovoj zamisli trebalo je da se on, uzvere do prozora Majlsove kancelarije i da sa dvocevkom u ruci spreči Majlsa da bilo šta pokuša pre nego što šerif zajedno sa svojim ljudima razvali dobro čuvana vrata zgrade.

Ovu njegovu zamisao osujetili su Majlsovi momci na ulazu, koji su bez mnogo ustručavanja odmah otvorili vatru na šerifa.

Uhvativši se za sims, Šejn se napokon domogao prozora Majlsove kancelarije, koja je bila jedno od retkih prostorija, koje su još bile osvetljene. Kratkim udarcem kundakom dvocevke Šejn je razbio prozorsko okno i uskočio unutra. Prizor koji je zatekao delovao je pomalo avetinjski. Svuda naokolo ležale su razbacane novčanice, kao da ih je neko eksplozivom raspršio po sobi. Vrata koja su vodila napolje u hodnik bila su širom otvorena što je za Šejna bio znak da su se Majls i Ginter već nakon prvih ispaljenih hitaca dali u panično bekstvo.

Kada se oprezno prišunjao vratima, ugledao je na stepeništu pri dnu hodnika nejasne obrise ljudskih prilika koje se besomučno pucale dole prema prizemlju. Ne oklevajući ni časa, Šejn je jurnuo prema stepeništu.

— Bacite oružje! — uzviknuo je on.

Još pre nego što je uspeo da zapuca preostali Majlsovi ljudi se sjuriše niz stepenice i nestadoše u pravom lavirintu hodnika koji su se nalazili dole u prizemlju. U tom trenutku su se kako na glavnom tako i na sporednom ulazu pojavili šerif i njegovi pomoćnici.

— Nazad, šerife! — uzviknuo je Šejn, koji se za svaki slučaj bio bacio na pod da ga neki zalutali metak ili neko od šerifovih ljudi greškom ne bi pogodio. — Majls i njegovi momci beže kroz prozore napolje na ulicu!

Samo koji delić sekunde kasnije šerifovi zamenici se razleteše na sve strane. Na trenutak je pucnjava bila utihnula, no čim su se i oni našli napolju na ulici, obračun je nastavljen nesmanjenom žestinom.

U polutami koja ga je okružavala, Šejn je nabasao na nepomična tela dvojice Majlsovih revolveraša. Ostali su očito ili ranjeni ili živi i zdravi uspeli da umaknu. Kada je kroz sporedni ulaz izašao napolje na dvorište, od Majlsa i njegovih ljudi nije bilo ni traga ni glasa. Jedini na koga je naišao bio je jedan od šerifovih zamenika koji mu je uzbuđenim glasom doviknuo:

— Krenuli ste u pogrešnom pravcu! Izgleda da su pobjegli prema stanici.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je izjurio napolje na ulicu koja je bila potpuno pusta i pored toga što veće još nije bilo poodmaklo. Slučajni prolaznici, kao i svi ostali stanovnici Denvera, koji su živeli u okolnim ulicama, već nakon prvih hitaca su se

sklonili na sigurna mesta i sada su iščekivali konačni rasplet obračuna.

Negde u daljini čula se još sporadična pucnjava koja je potpuno utihnula još pre nego što je Sejn stigao do železničke stanice gde ga je dočekao šerif sa grupom svojih pomoćnika.

— Sve je bilo uzaludno, Šejne — procedio je šerif vidno razočaran. — Njih šestorica-sedmorica su umakli na konjima dok su ostali nestali negde iza stanice. Sada zaista više ne znam šta da račimo i da li uopšte ima svrhe da ih po ovom mraku i dalje gonimo.

— Sve je krenulo neplaniranim tokom zbog toga što ja nisam uspeo na vreme da upadnem u Majlsovu kancelariju — odvratio je Sejn pokunjeno. — A kada sam se konačno našao gore na spratu, prostorija je već bila prazna.

Nakon kraćeg razmišljanja šta dalje da čini Šejn je uvideo da je zaista već bilo suviše kasno, te je stoga pozvao šerifa da zajedno sa njim pođe nazad do zgrade kompanije „Vestern-Denver” i da tamo barem sklone novac koji je ležao razbacan po Majlsovoj kancelariji. Šerif je rado prihvatio ovaj predlog, no najpre je svom glavnom zameniku izdao naređenje da se sa ostalim ljudima pobrine za ranjene i poginule.

Ulica u kojoj se nalazila zgrada kompanije sada je već bila prepuna znatiželjnika, koji su šerifa neprekidno zapitkivali šta se to u stvari desilo, no on je krčeći put kroz okupljeni svet ćutao kao zaliven.

Kada su konačno stigli do Majlsove kancelarije, Šejn je kresnuo šibicom o dovratak i prineo plamen petrolejskoj lampi koja se nalazila na ogromnom radnom stolu.

— Hm! — bilo je jedino što je prešlo preko šerifovih usana kada je ugledao gotovo nestvaran prizor pred sobom.

— Pa možda i nije bilo sve uzaludno kao što smo to u prvi mah mislili — rekao je Šejn. — Ovo govorim zbog toga što su i ovo u stvari nedvosmisleni dokazi. I zato odmah raspišite poternicu za njim.

— Vi govorite o Majlsu, zar ne? — upitao je šerif umorno se osmehnuvši.

— Pa naravno da sam mislio na Majlsa — procedio je Šejn i dalje, ne shvatajući šta je ova šerifova upadica uopšte trebala da znači.

— Da, ali jeste li vi uopšte videli Majlsa?

— Hajde, nemojte me zasmeyavati, šerife. Pa, rekao sam vam da je kancelarija bila prazna u trenutku kada sam ja upao kroz prozor.

— Upravo tako! — promrmljao je šerif klimnuvši glavom. — Na žalost, ni ja ga nisam video, pošto je kuća bila gotovo u potpunom mraku, a bilo je barem dvadesetak njih koji su se stuštili niz stepenice.

— Ali neko od vaših ljudi ga je sigurno prepoznao! Pa ko bi drugi ako ne Majls...

— Zaista mi je žao, Šejne, ali bez bilo kakvog konkretnog dokaza ne mogu bilo šta da učinim.

— Sva sreća pa sam odmah upalio lampu! — odvratio je Šejn ljutito. — Tako barem možete da vidite novac. I to novac koji se nalazi ovde u Majlsovoj kancelariji.

Odmah nakon što je ovo izgovorio, Šejn se van sebe od besa okrenuo i pošao prema vratima.

— Kuda ste krenuli, Šejne? — upitao ga je šerif začuđeno.

— Pa to je barem jasno. Idem po Majlsa!

— Čekajte!

— Sta, da se niste možda predomislili, pa sada ipak želite da pođete sa mnom? — odvratio je Šejn zastavši na vratima.

— Mislite li da se Majls krije na ranču?

— To nikako, pošto je sigurno morao da računa sa tim da za sat vremena možete sa poterom da se pojavite tamo.

— Dobro, a gde bi onda mogao da bude?

Šejn samo sleže ramenima.

— Ali od neke pretpostavke morate da pođete ako ste se već odlučili da krenete za njim — rekao je šerif. — Naročito što je napoliju mrak i što ne možete da pratite njegove tragove.

— Tu ste potpuno u pravu, šerife. Tako nešto zapravo nisam ni nameravao. A i sumnjam, uostalom, da će ostaviti bilo kakve tragove za sobom. Majls je stari iskusan lisac i njegov život je neraskidivo povezan sa železnicom.

— Hoćete li time da kažete da će Majls nastaviti da se bori.

— Kako to sada da shvatim, šerife?

— Shvatite to kako hoćete, ali jedno je sigurno: u Denveru više neće smeti da se pojavi.

— A zbog čega? — upitao je Šejn glasno se nacerivši.

— Pa valjda zbog toga što ne može da bude siguran da ga nisam prepoznao.

— Vi ste, šerife, prvi čovek koga sam u životu sreo, a koji je u stanju da svojom stražnjicom istovremeno jaše na dva konja — procedio je Šejn, nakon čega se mirno okrenuo i napustio kancelariju.

Na stepeništu je naišla na nekolicinu momaka iz prikupljene potere na brzinu.

— Zna li neko u kom je pravcu Majls pobegao iz grada? — upitao ih je Šejn.

— Grupa koja je umakla na kojima je krenula na sever! — odvratio je jedan od njih.

— A Mails?

— I on je bio među njima.

— Jeste li ga prepoznali? — upitao je Šejn.

— Pa bio je gotovo mrkli mrak! — odgovorio je ovaj. — No, i pored toga sam uspeo da ga vidim kako izlazi kroz prozor. Jedan od njegovih ljudi je pridržavao konje dok su druga četvorica kao pomahnitali pucali oko sebe u trenutku kada je Majls uz pomoć još dvojice revolveraša iskakao kroz prozor.

— I sigurni ste da je to bio Majls?

— Pa, to sam vam već rekao! Ali čemu sva ova pitanja, Šejne?

— Odgovor na to će vam dati vaš šerif — odvratio je Šejn ljutito i produžio dalje.

Moinci iz potere su ga još neko vreme sa neskrivenim čuđenjem posmatrali, a onda su stepeništem krenuli gore prema Majlsovoj kancelariji.

Napustivši zgradu kompanije „Vestern-Denver“, Šejn se užurbanim korakom uputio nazad prema hotelu. Jeste da nije znao gde se Majls krije, ali je zato bio čvrsto uveren da će se taj stari lisac boriti do poslednjeg daha. Isto tako za njega nije bilo nikakve sumnje da će Majls tu svoju borbu započeti upravo obračunom sa njim, pošto je u krajnjoj liniji on bio taj koji ga je u sve ovo uvalio.

Međutim, Šejn ni u snu nije pomišljao da dotle sedi skrštenih ruku naročito što je znao da se Majls bar u dogledno vreme neće pojavljivati u Denveru.

Zbog toga je i krenuo prema hotelu, gde je najpre platio račun da bi odmah zatim spakovao stvari i u hotelskoj štali osediao mirkova.

XIV

Noć je bila toliko tamna da se gotovo ni prst pred okom nije video kada se grupa jahača zaustavila pored rampe za utovar tereta. U neposrednoj blizini se nalazila i kuća nadzornika stanice Lejkspur Velija koji je začuvši topot konja, sa petrolejskom lampom u ruci izašao napolje.

— Hej! — uzviknuo je nadzornik. — Ko je to tamo? Ta šupa tamo preko nije namenjena skitnicama.

— Hajde, ne uzbuđujte se — promrmljao je Riči Ginter koji je prvi sjahao i koji se preko šina uputio prema nadzornikovoj kući. — To smo ja i mister Majls, a ne neke skitnice.

U trenutku kada je svetlost lampe obasjalo Ginterovo lice, nadzornik je munjevito skinuo šešir sa glave i poniznim glasom rekao:

— Mister Ginter! Pa zaista nisam imao pojma da...

— U redu je, čoveče! — prekide ga Ginter. — Uostalom, da niste izašli napolje da vidite šta se to dešava, mister Majls bi vas najverovatnije iz ovih stopa najurio. Nego, recite kako se zovete?

— Mek Morland, ser!

— Mister Morlande, mi ćemo samo da znate noć provesti tamo preko u šupi. — Dok je izgovarao ove reči, Riči Ginter je nadzorniku prijateljski spustio šaku na rame. — Mister Morlande, za sve ostale osim za vas mi večeras nismo bili ovde. To vam govorim zato što se mister Majls nalazi u tajnoj misiji. Mister Majls se u potpunosti oslanja na vašu lojalnost, te bilo šta da se tokom sledećih nekoliko dana desi, nemojte nikom govoriti da ste nas ovde videli.

— Na mene se možete potpuno osloniti, mister Ginter!

— Ovo je pomalo pusto mesto, zar ne?

— Tu ste potpuno u pravu, ser! Najbliži ranč je udaljen pune tri milje oдавде.

— A koliko dugo već radite za nas, mister Morlande?

— Počeo sam sa četrnaest godina, a pre neki dan sam napunio već i tridesetu.

— Pa, čovek koji je toliko dugo sa nama, zaslužuje nešto bolje od ovoga. Uveren sam da će se mister Majls sa mnoštvom složiti i da će vas u dogledno vreme premestiti u neki veći grad. Ali, recite vi meni, da li u kući možda imate nešto za jelo?

— Tek pre tri dana smo popunili sve naše zalihe, tako da svega imamo dovoljno. Hoćete li da vam moja žena...

— Nema zaista potrebe da i nju budite, mister Morlande. Ako biste samo bili toliko ljubazni da nam prodate malo hleba i slanine, odnosno onoliko koliko je potrebno za nas osmoricu.

— Svakako, mister Gintere!

Potapšavši ga još jednom prijateljski po ramenu, Ginter se okrenuo i pošao nazad prema rampi dok je Morland za to vreme već uveliko nestao u kući da bi im što pre doneo namirnice.

— Gordone! Mislim da bi neko od momaka trebao da strážari — rekao je Ginter kada se vratio i kada je video da su se Vels i njegovi ljudi pripremali da na komadu lima koji su tu negde pronašli potpale vatru.

— U redu, Riči — odvratio je Vels, koji je odmah zatim jednom od svojih ljudi naredio da preuzme prvu smenu.

Nekoliko minuta kasnije Morland im je doneo namirnice, te svi osim Majlsa počеше pomalo mrzovoljno da pripremaju sebi večeru. Majls u tim trenucima nije osećao ni glad ni žeđ, već jedino želju da se što pre razračuna sa Šejnom, svojim najvećim neprijateljem.

— Moramo što pre da se domognemo tog prokletog Šejna i da ga jednom zauvek učitkamo — procedio je iznenada Majls. — Jedino ta protuva za sve nas predstavlja pravu opasnost. Sve što on zna i što bi na sudu mogao eventualno da iznese, može ne samo mene, već i nekoga od vas da odvede na vešala, dok će ostali sigurno dugi niz godina trunuti u nekom od zatvora. I niko drugi nije tako opasan kao on, pošto ni šerif niti pak bilo ko drugi ne može mnogo da nam naudi. Samo ako uklonimo Šejna, možemo jednostavno sve da poričemo. — A tada ćemo moći lako i da odgovorimo na pitanje kako je novac dospelo u moju kancelariju. Pa reći ćemo da ga je on ukrao i da je čitavu stvar kasnije pokušao meni da poturi. Sve će biti više nego jednostavno, samo ako uspemo da ga uklonimo. — Vaša visosti, neka se Šejn pojavi pred ovim časnim sudom i neka pod zakletvom kaže ovo ili ono. Ha, i šta onda? Šejn naravno neće moći da se pojavi i poroti neće preostati ništa drugo nego da nas oslobodi svih optužbi. — Sve ovo govorim, naravno, samo u slučaju da ga konačno učitkamo.

— Pa ako je tako, onda idemo po njega! — uzviknuo je Gordon Vels.

— Pitanje je jedino gde se ta protuva sada nalazi — procedio je Riči Ginter.

— Sve bi bilo mnogo lakše kada bismo još uvek u rukama imali onu njegovu malu drolju. — Dok je izgovarao ove reči,

Majls je stisnutih pesnica netremice zurio u vatru pred sobom, koja se sve više raspilmsavala.

— A da bismo ga pronašli potrebno nam je daleko više ljudi nego što je nas ovde — izgovorio je Ginter ono što se mnogima od revolveraša vrzmalo po glavi.

— Pa u Denveru ih barem imamo dovoljno! — uzviknuo je Majls. — Gordon bi mogao da odjaše do grada, pošto ga tamo i onako niko ne poznaje.

— Na žalost, to sada više nije moguće, mister Majls — odvratio je Gordon Vels. — I to zbog toga što me je u onoj pucnjava prepoznao lično šerif. I ne samo što me je prepoznao, već je i video da sam pucao na njega.

— Pa kako onda da ga nisi pogodio? — upitao je jedan od njegovih ljudi začuđeno.

— Zato što je u tom trenutku jedan od njegovih ljudi neočekivano protrčao ispred njega — odvratio je Gordon Vels ljutitim glasom. — Da sam pogodio njega, a ne šerifa, shvatio sam tek kada je ovaj drugi licem tresnuo u prašinu.

— Ako je tako, onda pođite u Kolorado Springs! — rekao je Majls. — Obratite se nadzorniku tamošnje stanice, a on će vam onda navesti imena naših ljudi.

— Postoji još jedan problem koji moramo što pre da rešimo — umešao se Ginter. — A to je da treba da pronađemo neko drugo, daleko sigurnije mesto nego što je ovo.

U tom trenutku se u daljini začula tutnjava voza, koji je samo nekoliko minuta kasnije projurio pored njih.

Zvuk lokomotive kao i klopavanje teretnih vagona odzvanjalo je u Majlsovim ušima poput najlepše muzike. Zato se i začuđeno okrenuo prema Ginteru i glasno ga upitao: — Pa zar je moguće da ti se ovde ne dopada, Riči?

— Ne radi se ovde o meni, već o vama, ser! — odvratio je Riči Ginter. — Kada sam ono maločas rekao, mislio sam na činjenicu da vama kao direktoru kompanije u svakom trenutku stoji na raspolaganju specijalna kompozicija. I zato mislim da bi najpametnije bilo da tu kompoziciju pošaljemo ovamo i da sa njom odemo do sledeće veće stanice i da tamo na jednom od sporednih koloseka sačekamo nekoliko dana da vidimo kako će se stvar dalje odvijati. Pa isto tako smo postupili i onda kada su oni prokleti banditi pokušali da ucenjuju našu kompaniju.

— To ti baš i nije tako loša ideja, Riči — procedio je Majls, očigledno zadovoljan Ginterovim načinom razmišljanja.

— A sada ću otići da vidim da li je naš domaćin još budan. Ako se ne varam, on odavde može da telegrafiše, tako da će kompozicija već za nekoliko sati krenuti iz Puebla ovamo — rekao je Ginter nakon čega se užurbanim korakom uputio prema nadzornikovoj kućici u kojoj je još uvek gorelo svetlo.

— Ali kako ću ja saznati gde mogu da vas pronađem? — upitao je Gordon Vels.

— Voz koji će krenuti iz Puebla ima kao i svaki drugi svoju oznaku — objasnio mu je Majls stvari koje je svaki čovek sa železnice znao. — A na osnovu tog broja će svaki nadzornik

na bilo kojoj stanici moći da ti kaže gde se voz trenutno nalazi. Nemoj, međutim, da pominješ bilo kakva imena. Isto tako možeš, zahvaljujući tom broju da mi sa bilo koje stanice pošalješ telegram koji će mi biti uručen u roku od samo nekoliko minuta.

Nakon što je na trenutak zastao i prstom uperio prema jednom od Velsovih revolveraša Majls je još dodao: — Hej ti! Idi preko do kuće i reci Ričiju da mu obavezno navedu broj voza.

— Imate li nešto protiv ako povedem Džefrija sa sobom? — upitao je Vels nakon što je momak munjevito odjurio napo-
u noc.

Kratko klimnuvši glavom u znak odobravanja, Majls je promrmli-
kao: — U redu, samo nemojte kasnije da mi sve ljude okupljate na gomilu, već ih pošaljite na sve strane da traže Šejna. Ukoliko neko od njih pronade bilo kakav trag, neka me odmah obavesti. Ali ne zaboravi: nikakva imena, nego samo broj voza i tačno mesto gde se „naš čovek“ nalazi. U Kolorado Springsu ćeš Džeta Brauna poslati u Denver sa zadatkom da i tamo mobilše sve naše ljude.

— Budite uvereni da ćemo tom pasjem sinu brzo ući u trag, ser!

— I neka niko od naših ljudi ne pokušava bilo šta na svojoj ruku, Gordone! — odvratio je Majls glasom koji nije trpeo nikakav prigovor. — Onaj ko ga pronade, neka se smesta uputi prema najbližoj telegrafskoj stanici i neka me o svemu obavesti.

Ubrzo zatim pridružio im se ponovo Riči Ginter.

— Što mu gromova, one protuve tamo u Pueblu očigledno spavaju — besneo je Ginter. — I pored toga što sam u noć napravila slatku svoju poruku, nisam dobio nikakav odgovor.

— To i nije tako strašno, Riči — odvratio je Majls. — Ali je kasno ako to uradimo i sutra u ranu zoru.

Sada kada je sve bilo do najsitnijih detalja isplanirano, Majls je ponovo bio čvrsto uveren da će se na kraju ipak sve završiti na najpovoljniji način za njih.

XV

Lice Džesemija Flečera, šerifa Kolorado Springsa se razvuklo u širok osmeh kada je na vratima svoje kancelarije ugledao Šejna.

— I morao si da se pojaviš baš danas, kada više nemam ni kapi viskija u kancelariji. A možda i nisi došao zbog njega, ha? — procedio je Flečer glasno se nacerivši.

— Sve mi se čini da je vrlo dobro znaš zbog čega sam ovde.

— Pa zar čitava ona zamisao oko Majlsovog hvatanja ipak nije uspela? — upitao je šerif čije se lice odjednom smračilo.

Umesto viskija Flečer je iz malog ormarića koji je visio na zidu izvukao bocu brendija i natočio im po jedno piće. Zatim je ćutke saslušao Šejnovu priču o događajima prethodnih dana.

— Tako dakle, Majls je ipak uspeo da pobjegne — promrmli-
kao je šerif.

— Kladim se da se nalazi negde u blizini svoje pruge sakriven u nekoj napuštenoj šupi. Pitanje je jedino gde tačno, pošto je čitava pruga duga stotinama milja, a povrh svega i ne znam da li je krenuo na jug ili gore na sever.

— Mislim da ti ni ja tu neću moći mnogo pomoći — odvratio je Flečer, natočivši im još po jedno piće. — Jeste da se slažem sa tobom da se krije negde u nekoj šupi ili u nekom stacionu, već odavno rashodovanom vagonu, ali takvih na čitavoj pruzi zaista ima bezbroj.

Nakon što su izvesno vreme obojica zamišljeno zurili u čaše pred sobom, šerif se iznenada nečega dosetio:

— Mislim da možda ipak postoji jedna mogućnost, koja bi mogla da bude dosta opasna za tebe...

— Hajde, govori već jednom!

— Pa, Majis je pre svega izuzetno uporan i tvrdoglav čovek. A takvi kao on ne mogu da sede skrštenih ruku i da čekaju, tako da pretpostavljam da će i on pokušati da pronađe tebe, kao što uostalom i ti njega tražiš.

— A ja sam na trenutak zaista pomislio da si se nečega pametnog setio — procedio je Šejn, osmehnuvši se umorno. — To je i meni, naravno, odmah palo na pamet, no zaista nemam nameru da se neprekidno upuštam u obračune sa plaćenim ubicama da bi na kraju napokon stigao i do njega.

A onda je Flečer iznenada tresnuo šakom o sto i rekao:

— Hej, setio sam se još nečega! Pre nekoliko godina su kompaniju „Vestern-Denver“ ucenjivali neki razbojnici, preteći da će im redom dizati vozove u vazduh sve dok im ne isplate milion dolara. U tim trenucima je došla u pitanje čak i sama egzistencija kompanije. Majis je slao svoje ljude na sve strane, no niko ni je uspevao bilo šta da otkrije. A onda je on uzeo čitavu stvar u svoje ruke. Prikacio je lokomotivu za jedan jedini vagon i počeo da se vozioka prugom. Čak je čitava tri dana proveo ovde na stanici na jednom od sporednih koloseka. A onda se odjednom o čitavoj stvari ništa više nije čulo. Spreman sam da stavim ruku u vatru da je Majis uhvatio te protuve i da im je presudio po kratkom postupku.

— I sada mi predlažeš da ja pođem u poteru za tim vozom?

— Pa možda će i ovoga puta postupiti na isti način, naročito što se proširio put pokazalo da je sa tim svojim krstarenjem po pruzi imao uspeha.

— A kako ću saznati gde se taj voz nalazi?

— To i ne predstavlja neki naročit problem. Potrebno je samo da znaš broj voza, a onda je sve ostalo najobičnija dečja igra. Možda bi jedan moj star. poznanik mogao da ti pomogne. Pitanje je jedino da li će hteti bilo šta da nam otkrije, naročito što svi ljudi sa železnice izuzetno cene i poštuju Majisa. Mnogi od njih ga čak poznaju još iz doba kada je i sam radio na izgradnji pruge. Kasnije je jedno vreme upravo bio u Kolorado Springsu bio nadzornik stanice da bi nakon toga nastavio da napreduje sve dok konačno nije postao direktor kompanije. Pla-

šim se samo da ćemo zbog svega ovoga teško doći do podatka o broju veza.

— Ipak bi vredelo pokušati — procedio je Šejn.

Džeseni Flečer klimnu glavom nakon čega se podigao od stola u nameri da potraži svog poznanika sa železnice.

— Idem i ja sa tobom! — rekao je Šejn.

— Mislim da bi bilo pametnije da odem sam do njega, pošto se i onako plaši stranih lica. Nego, reci gde ću te posle pronaći? U hotelu?

— Da, i to u onom kod stanice!

Odmah zatim su obojica izašli napolje na ulicu, gde je Šejn uhvatio mrkova za uzde i poveo ga prema hotelu, dok je šerif otišao u suprotnom pravcu.

Iznad krovova Kolorado Springsa odjekivali su zvižduci lokomotiva, kao i neprekidno kloparanje teretnih vagona, tako da se nije ni čuo prasak revolverskog hica koji je oborio prolaznika, koji se nalazio na samo dva koraka od Šejna.

Čovek se nemoćno skljkao u prašinu kao da ga je grom pogodio. Zaustavivši mrkova, Šejn mu je pršao ne shvatajući ni sam šta se u stvari dogodilo. U tom trenutku se ulicom prolomio još jedan hitac, koji se za razliku od prvog ovoga puta izuzetno jasno čuo i koji se zario u stub tik pored Šejnove glave.

Gotovo istovremeno Šejn se instinktivno otkotrljao u stranu, zahvaljujući tome je i izbegao treći hitac.

Ispuštajući panične krike ostali prolaznici počeli su da beže glavom bez obzira.

Sa revolverom u ruci, Šejn se munjevito okrenuo, pri čemu mu je pogled pao na otvoren prozor u potkrovlju kuće koja je bila udaljena nekih tri stotine jardi. Primetio je na njemu neko kretanje, no sve se odigralo i suviše brzo da bi mogao da ustanovi šta je to tačno bilo.

Njegovo sedmo čulo mu je govorilo da su pucnji došli upravo odatle, tako da je samo koji delić sekunde kasnije skočio na noge i potrčao u tom pravcu. Naišavši na otvorenu kaplju jedne od obližnjih zgrada, Šejn je odlučio da uđe unutra i da pokuša da nepoznatom napadaču zađe iza leđa. Ubrzo je shvatio da je pogrešio i da bi možda bilo bolje da je ostao napolju na ulici, pošto je ovako suviše dugo trajalo dok se konačno nije pršunjaao kući odakle su maločas dopru pucnji. U prolazu je naišao na jednog od slučajnih prolaznika, koji je očigledno već nakon prvog hica ovde potražio zaklon.

— Hej, mister, eno ih beže tamo u onom pravcu! — doviknuo mu je ovaj. — Ima ih ukupno dvojica! Neki piavokosi dugajlija i...

Ostatak rečenice nije dopro da Šejnovih ušiju, pošto je već uveliko trčao ulicom u pravcu koji mu je nepoznat prolaznik naznačio. No, ubrzo je morao samom sebi da prizna da je sve bilo uzaludno, pošto od napadača nije bilo ni traga ni glasa. Zato je vratio „remington” u futrolu i pošao nazad po svog konja. Ulica se u međuvremenu bila napunila znatiželjnicima, iako osim njegovog mrkova i nije imalo više šta da se vidi. Onog

nesretnika koji je nakon prvog metka pao kao pokošen, prolaznici su već odneli u obližnju prodavnicu u koji je upravo u tom trenutku ulazio i na brzinu obavješteni doktor Kolorado Spring-sa. Prokrčivši sebi put kroz okupljeni svet, Šejn je pošao za njim.

Prizor koji je Šejn zatekao u nutrašnjosti radnje nedvo-smisleno je govorio da čoveku, koji je pao pogođen metkom i koji u stvari i nije bio namenjen njemu, više nije bilo pomoći. Doktor, naime, nije bio ni raspakovao svoju torbu, već je sa šeširom u ruci ćutke stajao pored poredanih stolica na kojima je ležalo beživotno telo nepoznatog mladića.

— Jeste li vi možda njegov rođak? — upitao je vlasnik radnje, koji je zajedno sa svojim pomoćnikom i svojom ženom stajao po strani.

Umesto odgovora Šejn samo odmahnu glavom.

— Poznaje li ga uopšte neko? — upitao je doktor.

— Jeste da ne znam kako se zove, ali znam da radi za Smitera — procedio je omaleni vlasnikov pomoćnik.

U tom trenutku se na vratima radnje pojavio šerif, koji je, ugledavši Šejna odmah znao šta se dogodilo.

— To je mladi Karpenter — izustio je Flečer pogleda upe-renog u mladićevo beživotno telo. — Da li se to desilo ovde pred radnjom?

— Da! I to tačno pred vratima, šerife! — odvratila je vlas-nikova žena. — A najgore je to što se sve odigralo usred belog dana, i to baš onda kada smo se svi ponadali da takve stvari pripadaju davnoj prošlosti.

— Idem da obavestim Karpenterove, a uz put ću svratiti i do pogrebnika — promrmljao je šerif, pošavši zajedno sa Šej-nom i doktorom prema vratima.

Napolju na ulici šerif je okupljenom narodu doviknuo da se već jednom razidu nakon čega je Šejn počeo da mu priča šta se u stvari tačno desilo.

— Bila su navodno dvojica, ali nijednog od njih nisam uspeo da vidim. Pucali su ukupno tri puta na mene, i to sa onog prozora tamo preko, ali su samo onog jadnika pogodili.

— Sve mi se čini da ne bi imalo svrhe da sada odmah kre-nemo u potragu za njima — procedio je šerif. — No, bilo kako bilo, mislim da ćeš od sada morati da budeš vraški oprezan.

— Dakle, sada sam ipak postao živa meta i ne preostaje mi ništa drugo, već da idem iz obračuna u obračun, dok konačno ne naiđem i na Majlsa.

— Postoji još nešto što će te verovatno zanimati. Jutro je, naime, ovuda prošla specijalna kompozicija koja se sastojala jedino od lokomotive i jednog salon-vagona. Nisam, na žalost, uspeo bilo šta drugo da saznam, osim da su produžili dalje na sever.

— Da, ali ako je tako, onda bi ljudi na stanici morali da znaju tačno odredište tog voza.

— U to ni najmanje ne sumnjam, ali zato sumnjam da će bilo ko od njih otvoriti tu svoju prokletu gubicu.

— To neka bude moja briga! — procedio je Šejn. — Ako ni zbog čega drugog, a ono da ne bi još neko nedužan stradao.

— Idem i ja sa tobom!

Zajedno su zatim krenuli ulicom prema stanici, gde su na peronu zatekli nadzornika za koga je Flečer uz put rekao Šejnu da je upravo on jedan iz one stare garde, koja je još radila zajedno sa Majisom.

— Hej, mister Basene! — doviknuo mu je šerif. — Trebalo bi o nečemu da porazgovaram sa vama.

— Dobar dan, šerife. Kako idu poslovi?

— Ovo je mister Šejn.

Klimnuvši u znak pozdrava Šejnu glavom, Baser se ponovo okrenuo šerifu.

— Dakle, o čemu se radi, šerife?

— Jutros je ovuda prošao sepijalan voz, pa bi me zanimalo kuda?

Na licu starog veterana železnice je samo zatitrao umoran osmeh.

— Pa, svaki voz ima svoju oznaku, odnosno svoj broj — rekao je šerif. — I na osnovu tog broja možete u svakom trenutku da saznate gde se voz tačno nalazi i koje je njegovo krajnje odredište.

— Zaista me iznenađujete, šerife. Da niste i vi svojevremeno radili na železnici?

— Dakle, gde se trenutno nalazi taj prokleti voz?

— Takvu informaciju ne mogu da dam čak ni jednom šerifu Sjedinjenih Država. A osim toga, još uvek mi nisu izdiktirali broj voza. Samim tim i ne mogu ništa da vam kažem, pa čak kada bi to i hteo.

— Mister Basere, pre nekoliko minuta je nasred ulice ubijen nedužan čovek, a to ubistvo stoji u neposrednoj vezi s tim prokletim vozom. Dakle, ako ne progovorite, biću prisiljen da vas strpam iza rešetaka sve dok se ne predomislite.

— Za tako nešto nemate nikakvih ovlašćenja, šerife!

— Tu se grdno varate, mister Baser. I ne samo što ću vas povesti sa sobom, već ću isto to učiniti i sa svim vašim službenicima ovde na stanici.

— Ali, time bi putovanje železnicom bilo blokirano.

— To me se ni najmanje ne tiče, Baser. I zato vas još jednom opominjem, pošto mi se i dalje čini da niste svesni dalekosežnosti posledica koje mogu da proisteknu iz vašeg ovako odbojnog stava.

— Čak i u ovoj situaciji moraću da se pridržavam pravila službe, šerife. Sačekajte dakle, da javim našoj centrali u Denveru da sam uhapšen zbog toga što ne želim da prekršim jedno od pravila službe, a onda ću drage volje poći sa vama.

— To vam ni pod kojim uslovima neću dozvoliti, Baser.

— Ja sam za vas i dalje mister Baser, šerife!

— Ako je tako, onda ste od ovog trenutka uhapšeni, mister Basere! — procedio je šerif ljutito.

— Vi se šalite, zar ne, šerife?

— Mislim da i sami znate da u meni nema ni trunke smisla za humor, mister Basere. Dakle, ili ću dobiti informaciju koju sam od vas tražio ili vas iz ovih stopa vodim sa sobom.

— U redu! Pobili ste, šerife. Voz je pozvan u Lejkspur Veli i to najverovatnije za potrebe mister Majlsa, našeg direktora. Jeste li sada zadovoljni?

— Skoro, ali još uvek ne sasvim. Interesuje me još kada voz odatle polazi i kuda?

Baser odlučno odmahnu glavom.

— O tome još uvek nemam nikakvih podataka, tako da pretpostavljam da će voz bar još neko vreme provesti na stanici Lejkspur Veli.

— U redu, mister Basere, ali vas ovim zadužujem da me odmah obavestite ako bilo šta saznate.

— Da, ali ako se ovo sazna, tada ja letim odavde. Jeste li vi toga uopšte svesni?

— Obraćam vam da vas niko neće otpustiti — rekao je Šejn, koji je do tada ćutke stajao po strani.

— A ko ste vi, da tako nešto možete da garantujete? — upitao je Baser.

— Ne mogu, na žalost, da vam otkrijem ime organizacije za koju radim, ali se ipak nadam da će šerifova i moja reč biti dovoljne da poverujete u ono što sam vam maločas obećao — rekao je Šejn nakon čega su on i Flečer krenuli prema izlazu iz stanice.

Dok su ćutke koračali jedan pored drugog, Šejn je u sebi počeo da se preračunava. Znao je da ukoliko krene prvim vozom, može najkasnije za dva sata da stigne do Lejkspur Velija. Problem koji ga je mučio bio je taj, što će pre ulaska u stanicu morati nekako da napusti voz i da negde sakriven sačeka dok ne padne mrak. No, onda se setio da će mu priliku za to pružiti činjenica što je Lejkspur Veli u stvari bio ranžirna stanica i što će voz sigurno morat, da uspori ako ne i da se potpuno zaustavi da bi omogućio ostalim vozovima da prođu.

Kada je napokon sve dobro promislio, Šejn je uhvatio Džesemija Flečera za ruku i rekao: — Čuj, rešio sam da sednem na prvi voz i da odem tamo.

— Pa zar stvarno misliš sam tamo da otputuješ? I to još vozom, koji će te za nešto više od sat vremena, a time i daleko pre zalaska sunca odvesti donde.

— Da, ali ako krenem sam, onda imam daleko većih izgleda da se negde sklonim i da do večeri ostanem neopažen.

— Na konjima bismo, međutim, stigli taman u prvi sumrak — procedio je šerif.

— Da, samo ako Majlsov voz više nije tamo, onda je sigurno u Denveru. A do Denvera konji ne bi izdržali. Ovako ću u tom slučaju i ja jednostavno moći da krenem dalje za njim.

— Pitam se samo da čitavu stvar nisi suviše jednostavno zamislio. Pa, Majls sigurno ne sedi sam sa mašinovođom i ložačem u vozu. I ne samo to, već su tu još i ona dvojica koji su maločas pucali na tebe. Ukoliko bilo ko od njih primeti da si

ušao u voz. Majls će o tome biti obavešten u roku od samo nekoliko minuta.

— Što se toga tiče, budi bez brige, pošto ipak mislim da znam kako se takvim protuvama može uteci.

Odmah zatim njih dvojica su se pozdravili, nakon čega se Sejn vratio nazad na stanicu. Sledeći voz za Denver je polazio tek za sat vremena, tako da na stanici nije bilo niti žive duše. Prešavši preko koloseka, Sejn se sklonio iza ogromnog skladišta za uglj, odakle je pažljivo osmotrio da li ga je neko slučajno možda pratio ili ga je pak samo posmatrao. Pošto nije ništa sumnjivo primetio, seo je u hladovinu, gde je sačekao voz koji se tačno u minut pojavio iz pravca juga. Stanica je sada bila prepuna putnika, no Sejn je i pored toga ostao u svom skrovištu sve dok voz nije polako krenuo, a onda je i on uskočio unutra.

XVI

Majls je znatiželjno podigao pogled kada je Riči Ginter ušao u vagon, koji je još u toku prethodne noći krenuo iz Puebla. Riči je dolazio iz nadzornikove kuće gde se raspitao da li je odnekud stigla neka poruka za njih.

— Još uvek ništa, ser! — rekao je on, nakon što se spustio u meku kožnu fotelju nasuprot Majlsu. — Uostalom, verovatno je za tako nešto još uvek prerano. Pitanje je čak da li su naši ljudi u Denveru uopšte obavešteni.

— Zar ovim ne gubimo samo nepotrebno u vremenu, Riči? — upitao je Majls nestrpljivo.

Još pre nego što je Ginter stigao bilo šta da mu odgovori, u daljini se začuo pisak lokomotive, koja se približavala stanici. Majls je munjevito skočio na noge i promolio glavu kroz poluotvoren prozor.

— To je voz iz Kolorado Springsa, ser! — rekao je Riči, iako je bio svestan da Majls ceo red vožnje zna napamet. — Pre nego što produži dalje za Denver sačekajte da prođe voz iz suprotnog pravca.

U tom trenutku su kao što je to ranije bilo dogovoreno, u vagon ušla petorica Velsovih revolveraša. Trojica njih su ostali da stražare kod vrata, dok su se preostala dvojica priključila Majlsu i Ričiju Ginteru.

Voz iz Kolorado Springsa se lagano približavao stanici, gde je kao po običaju, skrenuo na sporedan kolosek, na kom se već nalazio Majsov vagon. Ispuštajući ogromne količine pare, lokomotiva se zaustavila na samo nekih desetak jardi od salona vagona.

Nakon toga je prošlo dobrih desetak minuta pre nego što se u daljinu začula tutnjava kompozicije koja je dolazila iz pravca Denvera.

Odmah zatim se i voz iz Kolorado Springsa vratio na glavni kolosek i produžio dalje prema svom odredištu. To je za petoricu revolveraša bio znak da mogu ponovo da napuste vagon, pošto

su jedino u ovakvim slučajevima na ovaj način obezbeđivali Majlsa. I njima je uostalom kao i Majlsu vreme strahovito sporo prolazilo

A onda kada je napokon počelo da se smrkava, Ginter se podigao iz fotelje i rekao:

— Idem da vidim da u međuvremenu nije možda stigla kakva poruka za nas. Šta mislite, da li da telegrafišem u Kolorado Springs i da pitam da li tamo ima nešto novo?

— Ne vidim čemu bi to vredelo, Riči. Jer, da se bilo šta dogodilo, Vels bi nas do sada sigurno već obavestio.

Dok je izgovarao ove reči Majls naravno nije mogao ni da slutiti da će se ta njegova pretpostavka vrlo brzo obistiniti. Nije prošlo ni punih trideset sekundi, a u vagon je u pratnji jednog od revolveraša ušao Mek Morland, nadzornik stanice Lejkspur Venija.

— Upravo je stigao telegram iz Kolorado Springsa, mister Majlse! — uzviknuo je on uzbuđenim glasom.

Kada je pročitao njegovu sadržinu, Majls je duboko uzdahnuo i zagledao se u Ričija Gintera.

— Šejn, taj prokleti pasji sin se trenutno nalazi u Kolorado Springsu. Zbog toga nas Gordon Vels opominje da budemo vraški opazrivi!

— Ali čemu to, kada Šejn nema pojma da ovaj voz uopšte postoji, a kamoli da se mi nalazimo u njemu? — upitao je Riči Ginter glasno se nacerivši.

Pogledavši ponovo na svoj zlatni džepni časovnik, Majls je promrmijao:

— Siedeci voz iz Kolorado Springsa dolazi za sat vremena. No, taj se za razliku od ovoga maločas, ne zaustavlja ovde. — A onda nakon što je u ruke uzeo svoju „vinčesterku“, Majls je još dodao: — Međutim, to ništa ne znači, pošto danas bilo ko može da zaustavi voz, ako mu se to samo prohte.

— Dakle, ako se taj voz zaustavi ovde, znaćemo da je Šejn u njemu — odvratio je Riči Ginter. — Mislim da bi nam to čak i odgovaralo, pošto ćemo ga na taj način daleko lakše otpremiti u pakao, nego da smo mi morali njega da potražimo.

Napolju je već bila gotovo mrkla noć, kada je nepunih sat vremena kasnije ponovni pisak lokomotive označio dolazak još jednog voza iz Kolorado Springsa. To je za Ričija Gintera i petoricu revolveraša bio znak i da pored šina zauzmu busiju.

— Nadajmo se samo da će ta Protuva stvarno stići — promrmijao je jedan od revolveraša. — Na taj način bismo se barem rešili svih problema.

— Dakle, da ponovimo još jednom, ljudi — procedio je Riči Ginter. — Ukoliko primetimo da mašinovođa usporava, trojica odlaze na drugu stranu koloseka. Leo, Bili, vas dvojica ostajete ovde pored mene. A onda, čim primetimo da se bilo koja vrata otvaraju, počinjemo bez ikakvog oklevanja da pucamo, pošto i onako možemo da pogodimo jedino Šejna.

— To prokleta pseto! — dodao je Leo ciničnim glasom.

Šejn je na sporednom koloseku kod zadnjih vrata salon-vagona ugledao siluete šestorice revolveraša. Jednim jedinim hicem iz svoje „parker gan” mogao je da ih obori sa nogu i da time reši sve probleme. No, njegov zadatak se nije sastojao u tome da ubija ljude, već da pronalazi dokaze za njihove prijava i nezakonite radnje i da ih onda preda sudu, koji je jedini bio merodavan da eventualno odlučuje o životu ili smrti.

U Majlsovom slučaju su dokazi već uveliko bili prikupljeni i sada ga je jedino još trebalo strpati iza rešetaka.

Majlsovi revolveraši bili su i suviše preokupirani dolaskom voza, tako da je Šejn bez većih poteškoća uspeo da se domogne lokomotive i da se metalnim lestvicama koje su odatle vodile nečujno prebaci u salon-vagon, koji se sastojao od tri zasebna velika kupea, od kojih je samo jedan bio osvetljen.

I pored toga što je Šejn bio uveren da mu je pošlo za rukom da i vrata kupea potpuno nečujno otvori, Majls je, iako okrenut leđima, osetio da je neko ušao unutra, pa je stoga sa neskrivenim nestrpljenjem upitao:

— Pa gde li je samo taj voz, Riči? Sva ova kašnjenja mogu samo da štete ugledu koji naša kompanija uživa. Čim se vratimo u Denver, moraću time da se pozabavim. A onda...

— Ja nisam Riči! — procedio je Šejn, nateravši Majlsa da zastane usred rečenice.

— Šejne! — uzviknuo je Majls čije je lice odjednom postalo avetinjski blede.

Sa kažiprstom na obaraču dvocevke, Šejn mu je oprezno prišao. Najpre mu je izvukao „kolt” iz futrole, nisko pripasalog opasača da bi odmah zatim sklonio i „vinčesterku” koja je ležala na stolu. Nakon što je ponovo prišao vratima i iznutra zaključao kupe, Šejn se vratio do Majlsa koji je i dalje stajao kao skamenjen.

— A sada ćemo se vratiti za Kolorado Springs! — naredio je Šejn, smestivši se u fotelju u kojoj je do maločas sedeo Riči Ginter.

— Da, ali moraćemo da sačekamo dok ne prođe voz iz suprotnog smera — promrmljao je teškom mukom Majls, koji je kao hipnotisan zurio u zloslutni otvor dvocevke.

— To je čak i meni poznato! — odvratio je Šejn potpuno ravnodušnim glasom. — No, čim on prođe polazimo i mi.

— Spreman sam da vas dobro platim, Šejne — izustio je Majls, pokušavajući da upotrebi svoj poslednji adut.

Šejn odlučno odmahnu glavom.

— Mislim da sam vam već jednom stavio do znanja da o tom pitanju nemamo šta da razgovaramo, mister Majlse.

U tom trenutku se začulo pištanje voza iz Kolorado Springsa koji je punom parom protutnjao pored njih.

Kada je sve ponovo utihnulo, Šejn je ledenim glasom procedio:

— Sada kada je i poslednji noćni voz prošao, mislim da

možemo da krenemo. Otvorite prozor i recite vašim ljudima da obaveste maš. novodu i ložača — Pri tome mu je Šejn levom rukom ~~tažlo~~ naznačio prozor na koji je mislio, nakon čega mu je razjasnio još neke detalje onoga što je od njega očekivao: — I recite vašim momcima da ne pokušavaju da uđu u vagon! Ako već ne mogu da se odvoje od vas, neka se popnu u lokomotivu. A sada se držite i uradite ono što sam vam rekao!

Ginter je pritrčao vagonu, čim se Majlsova seda glava pojavila na osvetljenom prozoru.

— Kao što ste i sami videli, voz je samo protučinjao kroz stanicu, seri A ako je taj prokleti Šejn iskočio pri toj brzini, tada je sigurno slomio vrat.

— Riči! — Majlsu se oteo glasan uzdah sa usana — Šejn je ovde pored mene i zahteva da pođemo za Kolorado Springs.

Napolju pred vagonom odjednom nastade opšti tajac.

— I to sada odmah, Riči! — dodao je još Majls. — A vama je rekao da ne ulazite u vagon, već da se pridružite maš. novodu i ložaču.

— Recite još svojim ljudima da ću vam jednim jednim metkom razneti glavu ukoliko ne urade ono što hoću.

Majls je za to vreme nemoćno zurno napolje u noć. Šestorica njegovih revolveraša su stajali tu pred njim, no nijedan od njih nije bio u stanju da mu pomogne.

— Razumeli smo ga, mister Majlse! — uzviknuo je Riči Ginter.

— A sada se maknite sa Prozora! — naredio je Šejn Majlsu. — Zatvorite ga i smestite se ponovo u fotelju.

— Za vaše dobro se nadam da su vaš ljudi shvatili šta treba da urade — procedio je Šejn kada se Majls umorno skljkao u cigremnu fotelju.

— Vi ne možete bilo šta da mi dokažete. Ama baš ništa, Šejne!

— O tome možemo kasnije da porazgovaramo — odvratio je Šejn. — Sada je najvažnije da ovaj prokleti voz već jednom krene. I to bez ikakvog daljeg odugovlačenja, jer bi u protivnom lako moglo da se česi da me zagoiica prst na obaraču.

Sledećih nekoliko minuta bili su dugi kao večnost. Nijedan od njih dvojice nije više bilo šta progovorio, već su obojica ćutke očekivali da vide šta će se dogoditi. A onda su se odjednom gore na krovu vagona začuli nečiji tihi koraci.

Šejn je munjevito skočio na noge, uhvatio Majlsa za okovratnik i povukao ga za sobom prema vratima koje je maločas bio zaključao. Oslonivši se ledima o njih uberio je sačmaricu prema drugoj strani kupea, gde su još jedna vrata vodila prema delu vagona koji je bio preuređen za ručavanje.

Jeste da je ovde kod njih gorelo svetlo, ali su sve zavese bile navučene, tako da se Šejn pitao šta li je Majlsov čovek gore na krovu uopšte hteo da postigne.

Pa jasno! Da im odvuče pažnju od sasvim drugih stvari, pomislio je Šejn samo koji deilić sekunde pre nego što se levo od njega ~~iznenada~~ naprosto razleteo jedan od prozora. Nečija ruka

je munjevito povukla zavesu u stranu, no ni to nije zavaralo Šejna, koji je ispalio hitac iz svoje ogromne sačmarice pravo prema vratima koja su se istovremeno otvorila. Revolveraš koji se na vratima pojavio je od siline udara ogromnog broja sićušnih kuglica bukvalno odleteo unazad u tamu trpezarijskog dela Majlsovog salon-vagona.

Ne ošlevajući ni časa, Šejn je cev dvoceke okrenuo prema prozoru na kom, međutim, nije bilo više nikoga.

— Hej, naivčine! — uzviknuo je Šejn u pravcu širom otvorenih vrata. — Prekinite sa tom lakrdijom, ili će Majls završiti isto kao i vaš amigo maločas. Ili će voz dakle iz ovih stopa krenuti za Kolorado Springs ili vaš gazda odavde izlazi u mrtvačkom sanduku.

Ova njegova pretnja je ostala bez odgovora, pošto su preostali Majlsovi revolveraši očigledno već uspaničeno napustili vagon. Kada je pored jednog prozora začuo njihove korake i njihovo tiho došaptavanje, Šejn je pomerio zavesu u stranu i depola spustio prozor.

— Hajde, krećite ili ću sledećim metkom Majlsu razneti glavu! — uzviknuo je Šejn glasom koji je revolveraše konačno naterao da se povinuju njegovim naređenjima.

Samo koji delić sekunde kasnije začulo se tiho šištanje pare, a onda se čitava kompozicija lagano pokrenula.

— Sedite na svoje mesto! — naredio je Šejn Majlsu.

U tom trenutku se ceo vagon trenutak zadržmusašao što je bio znak da je prešao preko skretnice i da se sada napokon nalazio na glavnom koloseku. Nekoliko minuta kasnije čitava kompozicija je svojom maksimalnom brzinom od nekih četrdesetak milja jurila kroz noć. Pogledavši na sat koji je visio na zidu između dva prozora, Šejn je zaključio da će, ukoliko se sve bude normalno odvijalo stići nešto pre ponoći u Kolorado Springs. Bio je svestan toga da su Majlsovi ljudi putem telegrafa obavestili nadzornika stanice u Kolorado Springsu i da su mu naredili da na stanici okupi što veći broj revolveraša.

Ispostavilo se da je u tim trenucima i Majls razmišljao o istim stvarima.

— Pa zar ne shvatate da nemate ama baš nikakvih izgleda da se odavde živi izvučete? — procedio je Majls. — Jeste da smo krenuli za Kolorado Springs, ali da li ste se zapitali šta dalje? Kada se voz zaustavi napolju će biti mrkli mrak, a vi niste ni svesni šta vas tamo sve očekuje.

— Pitam se samo zašto lupate glavu o stvarima koje bi mene u stvari trebale da brinu? — upitao je Šejn, nacerivši se glasno.

— Da biste se konačno urazumili — odvratio je Majls. — Pa, zar još uvek ne shvatate da ćete na stanici biti sami protiv namanje dvadesetorice-tridesetorice odličnih revolverasa?

— Pre nego što sam pošao iz Kolorado Springsa obavestio sam tamošnjeg šerifa da me upravo sa istim tolikim snagama dočeka na stanici.

Ovaj Sejnov odgovor je pogodio Majlsa poput udarca najtežeg maza, te se samo sav očajan skljokao nazad u fotelju.

Nepuhal pola sata kasnije voz je počeo polako da usporava, pošto su se u daljini već videla svetla Kolorado Springsa.

— Stigli smo! — rekao je Šejn kada je primetio Majlsov znatiželjan pogled. Nakon što je pogasio sve petrolejske lampe koje su do tada osvetljivale unutrašnjost kupea, Šejn je pošao od prozora do prozora povlačeći zavesu u stranu da bi nakon ulaska u stanicu mogao da vidi šta se na polju dešava.

Koji trenutak kasnije voz se uz škripu kočnica zaustavio na blještavo osvetljenom peronu. I pored toga što je neprekidno gledao čas na jednu čas na drugu stranu, Šejn nije mogao bilo koga da primeti. Osetio je da ga obuzima neka čudna nelagodnost, te je stoga prišao prozoru i glasno uzviknuo:

— Džesemi!

To kao da je bio znak da sa svih strana iz tame izrone do zuba naoružani ljudi i da priđu vozu.

Pitanje je jedino bilo da li se radilo o Majlsovim ljudima ili o Flečerovim pomoćnicima.

Dilema je trajala samo nekoliko trenutaka, a onda se iz grupe naoružanih ljudi izdvojio šerif Džesemi Flečer i prišao vozu.

— Ja sam ovde sa Majlsom, Džesemi! A njegovi ljudi su najverovatnije sa mašinovodom u lokomotivi! — doviknuo mu je Šejn kroz otvoren prozor.

Dovoljan je bio jedan jedini Flečerov zvižduk, pa da njegovi ljudi shvate šta treba da čine. Nekolicina njih jurnuše prema lokomotivi, dok su ostali načinili pravi pravcati živi обруč oko Majlsovog vagona.

Majls je bio avetinjski bled, kada ga je Šejn šćepao za ruku i povukao prema izlazu iz vagona, gde ga je Flečer dočekao sledećim rečima:

— Dobro došli u Kolorado Springs, mister Majlse! U ime zakona, uhapšeni ste!

Čim je Majlsova noga kročila na perom, šerif Flečer mu je namakao tisece nakon čega ga je predao jednom od svojih zamenika koji je zajedno sa još šestoricom momaka poveo Majlsa prema zatvoru.

— Gore u lokomotivi smo pronašli jedino mašinovođu i ložača dok od ostalih nema ni traga ni glasa — doviknuo im je jedan od onih koje je Flečer poslao po ostale Majlsove ljude.

— Da li se ovde u međuvremenu nešto dešavalo? — upitao je Šejn nakon što je Flečer zahvalio na pruženoj pomoći.

— Ništa značajno! — odvratio je on odmahnuvši rukom. — Na stanici smo zatekli nekolicinu Majlsovih plaćenika koji su se povukli čim su nas ugledali. Nego, hajde da odemo do hotela na jedno piće koje smo, mislim, zaslužili.

Koračajući jedan pored drugog, njih dvojica su se uputili peronom prema izlazu iz stanice.

— Šejne! — začuo se iznenada nečiji divlji krik.

Kada su se obojica munjevito okrenuli, ugledali su gore

na krovu salon-vagona Ričija Gintera, koji je „vinčesterkom” nišanio na Sejna.

Međutim, Ginter nije stigao da povuče obarač, pošto je u tom trenutku sa svih strana odjeknuo pravi pravcati plotun iz najmanje dvadesetak revolvera, nakon kojeg se Ginterovo izrešetano telo sručilo dole na susedni kolosek.

XVIII

Nakon što se uverio da je na osnovu postojećih dokaza sudija u Kolorado Springsu izdao i zvaničan nalog za hapšenje i pokretanje istrage protiv Majlsa, sada već bivšeg direktora kompanije „Vestern-Denver”, Šejn je još samo jedan dan ostao u Kolorado Springsu. To vreme su on i njegov stari prijatelj Džesemi Flečer iskoristili da zajedničkim snagama do dna isprazne bocu najfinijeg viskija.

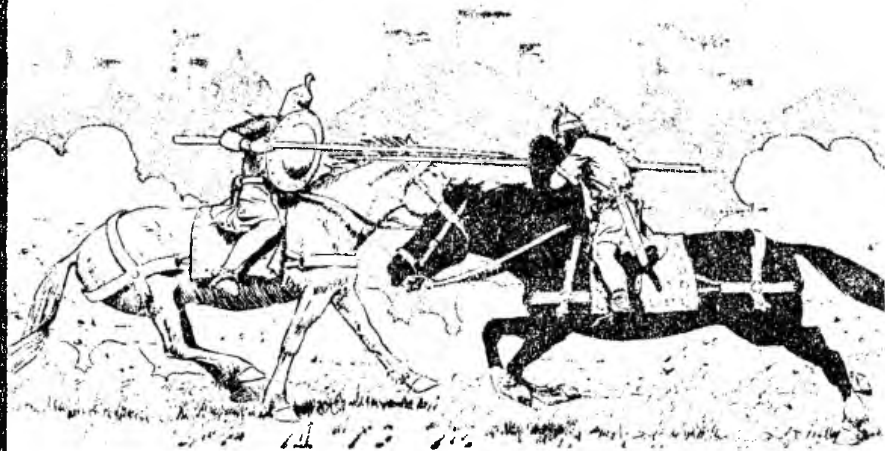
Sledećeg jutra Šejn se ukrcao na prvi voz i napustio Kolorado Springs. Cilj njegovog putovanja bio je, naravno, gradić Santa Fe gde ga je Čili već čežnjivo očekivala.

— K R A J —

— USKORO IZLAZI IZ ŠTAMPE —

Princ Valijant

— deveti tom —

Pretplatna cena 60.000 dinara.

Rok za uplatu 20. oktobar 1988. godine.

Zainteresovani čitaoci

**moгу da se jave na našu adresu,
nakon čega će dobiti odgovarajuću uplatnicu.**

Napominjemo

**da će u prodaju biti pušten
ograničen broj knjiga
po ceni od 90.000 dinara.**

**„FORUM“ NIŠRO
OOUR PLASMAN ŠTAMPE I PROMET ROBE
Novi Sad
Vojvode Mišića 1.
(021) 612-337**

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

SVET JE
RAVAN!

HOĆETE LI JOŠ NEŠ-
TO DA ZNATE?

I POKVAREN,
TAKOĐE!

DICK
BROWNE
9-14

© King Features Syndicate, Inc., 1977

HOGAR STRAŠNI

BY
DICK BROWNE

ŠTA NIJE
U REDU?

BOLE ME
NOGE.

ŠTA JE
SA LA-
KI EDI-
JEM?

NJEGA BOLI
GLAVA!

DICK BROWNE 9-12

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ western romani ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

